

veto

**Eerst Koerdisch Huis,
nu Koerdische Staat nog**

p. 4

**Friet in Vlaanderen:
hoeveel keer per week?**

p. 6

**Studenten en archeologie:
Indiana Jones achterna**

p. 8-9

WOENSDAG MANIFESTEREN PERSONEEL EN STUDENTEN IN BRUSSEL

Geduld van hogescholen raakt op

Kwaliteit heeft zijn prijs. Met die slogan voeren de hogescholen nu woensdag actie in Brussel. Zij nemen het niet dat er na tien jaar nog steeds geen oplossing is voor hun financiële achterstelling tegenover de universiteiten.

Thomas Leys

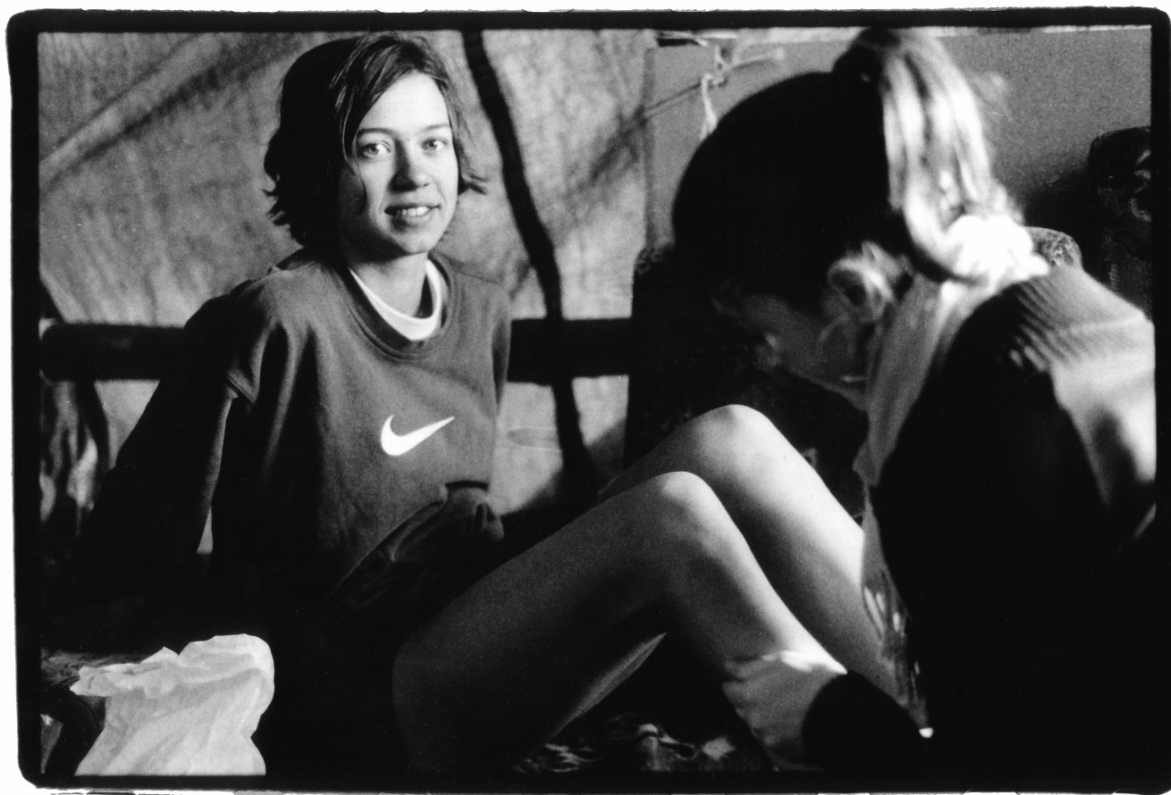
Het is niet de eerste maal dat de hogescholen op tafel kloppen met hun financiële eisen. Nadat er vorig jaar al enkele kleinere acties plaatsvonden in de hogescholen zelf, wil men nu gezamenlijk een vuist maken in Brussel. De manifestatie gaat uit van de hogescholenraad VLHORA, de vakbonden COC, ACOD en VSOA en de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS). Volgens de laatste berichten wordt de actie vrij algemeen opgevolgd in de dertigtal hogescholen van Vlaanderen. Meestal worden de lessen immers ook geschorst om studenten en personeelsleden de mogelijkheid te geven mee te doen aan de nationale manifestatie. Het is overigens geen betoging in de klassieke zin van het woord. Men wil woensdag vanaf 14 uur twee uur lang de Koning Albert II-laan, waar het departement Onderwijs is gevestigd, bezetten. Er wordt een podium opgetrokken waar mini-concerten met de toespraken van de organisatoren zullen afwisselen.

Waarom zitten de hogescholen nu in geldnood? De oorzaak van deze problemen is voornamelijk de zogenaamde envelop-financiering. Midden jaren negentig, toen er zich een grote fusieoperatie heeft voorgedaan onder de hogescholen, werden de werkingsmiddelen voor de hogescholen bevroren. Mocht het aantal studenten sterk terugvallen, dan zou dit geen effect hebben op de financiering. Het omgekeerde deed zich echter voor: méér studenten kozen voor

het niet-universitair hoger onderwijs. Dat zorgde voor een erosie van de enveloppen, die slechts lichtjes werden bijgestuurd. Bovendien werd door het berekingsmechanisme te weinig rekening gehouden met de indexering van de lonen, waardoor er moest ingekort worden op de eigenlijke werkingsgelden. Zo mogen de hogescholen maximaal 85 percent van hun budget besteden aan personeel. Wanneer de werkingsmiddelen er door de stijgende lonen relatief gezien op achteruitgaan, kan het hogeschoolbestuur enkel maar kiezen tussen personeel ontslaan of drastisch snijden in de werkingsmiddelen. Voor een aantal hogescholen is dit een onhoudbare toestand aan het worden.

Reglement

Daar komt nog eens bij dat een aantal hervormingen, zoals Bologna, de hogescholen op kosten jaagt. Bij de recente begrotingscontrole in oktober trokken de hogescholen al aan de alarmbel. Door een foute berekening zouden zij minder geld krijgen dan aanvankelijk gedacht. Ook het aanspendende dossier van de TBS 55+-regeling hangt als een zwaard van Damocles boven het hoofd van de hogescholen. De minister beloofde hier wel werk van te maken, maar de hogescholen deinsden er niet voor terug om Marleen Vanderpoorten

(foto Pieter Baert)

Leuven loopt... p. 11

Warmpjes

De kans is klein dat de Vlaamse Regering nog met veel toezeggingen voor de hogescholen over de brug komt. Daarvoor is tenslotte ook geen ruimte in de begroting van 2004. Misschien zal er door de minister wel meer duidelijkheid worden geschapen over de uitvoering van een aantal genomen engagementen uit het verleden. De bedoeling van de manifestanten is dan ook in de eerste plaats politieke partijen te sensibiliseren voor hun geldproblemen. In juni vinden er immers Vlaamse verkiezingen plaats en de actievoerders hopen dat er in de partijprogramma's de nodige aandacht zal komen voor de hogescholen. In de komende legislatuur wordt trouwens het hele financieringssysteem voor het hoger onderwijs herbekeken.

Aan de universiteiten is de reactie enigszins lauw voor de problemen. Hoewel de recente onderwijsbesparingen van Vanderpoorten ook voelbaar zijn voor de universiteiten, blijven zij er relatief gezien warmpjes inzitten. Met de collega's van de Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR) wordt wel overleg gevoerd. De Leuvense studenten-koepel LOKO beraadt zich nog over haar deelname, maar sluit niet uit dat zich ook effectief aansluit bij de manifestatie. Ook de Studentenraad van de Associatie Leuven (StAL) bekijkt dinsdag op haar eerste vergadering van het jaar het probleem van de hogescholen.

De manifestatie vindt woensdag 19 november plaats van 14 tot 16 uur op de Koning Albert II-laan in Brussel, vlakbij het station Brussel-Noord.

GROEP T
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be
ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

24-urenloop

Tot grote verbazing van velen stond op de voorpagina van de vorige Veto (nummer 7, jaargang 30, 3 nov. 2003) dat de 24-urenloop ter discussie staat. Bij dit en de artikels op p. 8 en 9 van datzelfde nummer zijn we genoodzaakt stil te staan met enkele ernstige opmerkingen.

"VRG en Politika sturen hun kat" en doen dit zelfs "gemotiveerd". De belangrijkste argumenten luiden dat de interesse van hun eigen studenten afneemt en dat het hun de tijd, het geld en de moeite niet meer waard is. Maar kost de 24-uren dan zoveel euro's? Er moet inderdaad geld betaald worden, toch is dit alles enkel een waarborg en krijgt iedereen, indien de nodige medewerkers geleverd werden, alles terug. Enkel voor de groene tentjes wordt een huurprijs gevraagd, die nota bene onder de effectieve kostprijs (door sportraad betaald) ligt en die niet verplicht is. Een tweede argument dat men aanhaalt is dat het de tijd en moeite niet waard is. Als Sportraad hebben we het hier moeilijk mee. Is er namelijk iets lonender dan een sportevenement op poten zetten waar honderden van je mensen op een gezonde manier kunnen aan deelnemen? Daarnaast werd de dagelijkse werking en het concept van de 24-urenloop in vraag gesteld. We zouden zelf onze klassiekers niet in vraag durven stellen. Met vergeet hierbij echter dat er vorig jaar een speciale commissie werd opgericht met als enige taak juist het concept van de 24-urenloop door te lichten. Deze groep was samengesteld uit ex-coördinatoren en gewilligen, waaronder een vertegenwoordiger van het VRG. Hun bevindingen werden meermaals aan de AV van Sportraad voorgelegd en daar konden de kringen nog eigen voorstellen aan toevoegen. Na ernstig overleg besliste een absolute meerderheid van de vergadering het huidige concept, mits enkele aanpassingen, te behouden. De 24-urenloop van dit jaar was daar het resultaat van. U begrijpt dat we daarom verbaasd zijn dat, volgens de geciteerde Veto, Sportraad enkel ja-knikkers zou aanvaarden.

Als geleding van LOKO (Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie) stellen wij ons de vraag waarom Veto (ook een geleding van LOKO) het blijkbaar belangrijker vond het negatieve nieuws in de schijnwerpers te plaatsen in plaats van de ploegen die wel gemotiveerd waren om deel te nemen een hart onder de riem te steken. Vanwaar toch die onbegrijpelijke keuze om een dag voor de start van de 24-urenloop als hoofdartikel te kiezen voor een dergelijke antireclame voor het belangrijkste sportieve evenement van het jaar?

Maar laat ons eindigen met een positieve noot. Hopelijk kan een constructief debat geopend worden, op het juiste forum, de AV's van Sportraad, om volgend jaar tot een voor iedereen gesmaakt sportevenement te komen.

**Katja Vrijsen, voorzitter,
in naam van LOKO - SPORTRAAD
Studenten K.U.Leuven v.z.w**

Red onze welvaart

Pieter Cleppe van het LVSV is ook één van die demagogen die de problemen op het vlak van bedrijfsfusies, werkloosheid en het betaalbaar blijven van de sociale zekerheid wijt aan onze te hoge loonkost. Hoe komt het dan dat in Europese landen waar de loonkost een stuk hoger is dan bij ons, zoals bijvoorbeeld Spanje en Griekenland, de werkloosheid nog hoger is dan bij ons? Om

maar te zwijgen van een groot deel van de Derde Wereld, waar ondanks hongerlonen en het ontbreken van sociale zekerheid een groot deel van de mensen werkloos is.

Ook het schrikbeeld van de niet meer betaalbare pensioenen wordt door Cleppe nog maar eensopgerakeld. Waar het Cleppe en soortgenoten om te doen is, is niet een hervorming van de welvaartstaat, maar wel een regelrechte afbraak van onze welvaartstaat en onze sociale zekerheid, en een nog grotere overheveling van inkomens van de loontrekkenden naar een klein groepje reeds zeer rijke kapitaalbezitters. Ons sociaal zekerheidsstelsel dat in de na-oorlogse periode, na tientallen jaren arbeidersstrijd en uit schrik voor *het Rode Gevaar*, tot stand kwam, was één van de beste ter wereld. Daardoor is België procentueel gezien het land met het kleinste aantal armen.

Cleppe geeft het zelf toe: hij wil een sociale zekerheid met verschillende snelheden. Naast een zeer summiere algemene verzekering voor iedereen, een stelsel van bijkomende private verzekering; zoals in Groot-Brittannië en de VS dus. Laten we eens naar de feiten in die landen kijken in plaats van naar de luchtbespiegeling van Cleppe. In het meest geliberaliseerde en geprivatiseerde land van West-Europa, namelijk Groot-Brittannië, leeft volgens een studie van de befaamde London School of Economics één derde van de kinderen in armoede, drie maal meer dan 25 jaar geleden. Eén op zes Britten leeft in absolute armoede. Anderhalf miljoen Britse families hebben niet voldoende te eten. De armoede doodt elk jaar tien duizend Britten. De Verenigde Staten tellen 45 miljoen armen. Elke nacht brengen er 750.000 mensen de nacht door op straat. Eén op vier Amerikaanse kinderen onder de twaalf jaar heeft honger. 44 miljoen VS-burgers hebben geen ziekteverzekering en 25 miljoen geen toegang tot drinkbaar water. Als iemand die zelf al jarenlang regelmatig naar Groot-Brittannië gaat, kan ik zelf zein welke ellende de ideeën van Cleppe in dit land veroorzaken.

Ook in zijn verzet tegen de vermogensbelasting blijkt nogmaals zijn ware bedoeling: de rijken rijker maken en de ongelijkheid in België nog doen toenemen, een proces dat al meer dan twintig jaar bezig is. In 1981 bedroeg het inkomensaandeel van de werknemer (lonen en sociale uitkeringen) in het BBP 58,5%. In '97 was dit werknemersaandeel reeds gedaald tot 46,6% terwijl het aandeel van de ondernemingswinsten steeg van vijf tot twaalf procent en dat van inkomsten uit vermogen van twaalf tot achttien procent. De bedrijfs-winsten die in '84 165 miljard oude Belgische franken bedroegen, stegen in '98 tot 801 miljoen Belgische franken. En toch is het nog niet genoeg voor Cleppe; maar zoals de laatste twintig jaar echter duidelijk bewijzen: een daling van de loonkost en een inkrimping van de sociale zekerheid leidt niet tot meer werk maar wel tot nog meer geld voor de *happy few*.

Echt walgelijk wordt het wanneer Cleppe uithaalt naar de *verspilzucht* bij de gewone man of vrouw. Ik zie vooral een decadente verspilling bij die kleine rijke bevolkingsgroep die wel zal varen bij Cleppe's hervormingsplannen (zie bijvoorbeeld de villa van VLD-er Rik Daems!). In plaats van de sirenenzang van deze liberale mooipraters te volgen, hoop ik echt dat de studenten, wanneer zij enig gevoel voor sociale rechtvaardigheid hebben en willen opkomen voor een eerlijke spreiding van de welvaart onder gans de bevolking, eerder aansluiting zullen vinden bij de linkse en anders-globalistische organisaties die in Leuven actief zijn.

Roger Liekens, Kessel-Lo

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Horizontaal

1 Pas daarna kan de moederkoek bewonderd worden 2 Meisjesnaam - Naar beneden 3 Grappig - Zootje ongeregeld 4 Vloeibaar boekhoudprogramma - Handvat van een dolk 5 Wattseconde - Toegezien 6 Leven van - Griekse letter 7 Onaangenaam klinkend - Algemene Onderwijsbond 8 Daar zat Brad Pitt zeven jaar - Jammer 9 Nobel - Tranende stad 10 Dat is Kim Clijsters voor ons

Verticaal

1 Bovenste gedeelte van de neus 2 Bijnaam - Opera van Verdi 3 Glijd weg - Fietsbanden 4 Europese Economische Gemeenschap - Onstuimigheid 5 Brugse treinconstructeur - Duitse jongensnaam 6 Geweld op de boterham - Pers. Vnw. 7 Onpaar - Indische filosoof 8 Appel - In het jaar 9 Van Ted - Dichter 10 Waar zich de belangrijkste plaatsen bevinden

Dries De Smet

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	n	e	l	e	k	o	p	e	r	
2	e	v	e	r	t	g	a	v	e	
3	o	e	v	e	r	s	c	e	l	
4	f	r	e	u	n	c	h	r		
5	y	e	s	c	a	l	a	y		
6	t	f	o	k	k	e	p	v		
7	b	l	e	e	k	o	r	o		
8	r	e	r	e	s	t	e	n		
9	i	e	t	s	n	o	t	e	n	
10	o	k	s	e	l	c	o	k	e	

Feest

Het was druk vorige week. Nadat we op 1 en 2 november al onze overleden dierbaren zijn gaan bezoeken, moesten we nog het koningshuis huldigen op 15 november. Alsof dat nog niet genoeg was, vierden we ook Wapenstilstand, Vrouwendag én de aankomst van Sinterklaas op 11 november. Jaja, we hebben wat afgefeest.

Iedereen kent wel een paar querulanten — professionele zagers in het Nederlands — en wellicht klagen die ook graag over het grote aantal feestdagen en de commerciële uitbuiting ervan. En inderdaad, elke moderne man koopt tegenwoordig een cadeautje voor zijn lief met haar verjaardag, Valentijn, Vrouwendag, moederdag en secretaressdag.

In opstand komen tegen deze dictatuur van de commercie is zo goed als onmogelijk. Wie niet meedoet aan pakweg Valentijn "omdat het te commercieel is" kan zich, behalve aan scheve blikken in zijn omgeving, verwachten aan een stevige ruzie met vriend of vriendin. Want als je zelfs op 14 februari geen moeite doet om je relatie te vieren, ben je dan nog wel echt verliefd? Om zulke pijnlijke conversaties uit de weg te gaan, doen we dus allemaal vrolijk mee en wensen we elkaar om de twee weken vanalles toe naar aanleiding van alweer een andere feestdag.

Toen ik onlangs mijn hond een pootje en een

been gaf, omdat de dierenarts me had aangeraden iets te doen voor Werelddierendag, dacht ik bij mezelf: "er moet een weg zijn uit deze nooit eindigende carrousel". En na lang nadenken had ik het gevonden: we voegen alle feestdagen samen, bijvoorbeeld op 20 november. Nu donderdag vieren we dus Nieuwjaar, Pinksteren, de nationale feestdag, Wereld-aidsdag, Dag van de Arbeid en weet ik veel wat nog allemaal. We zullen wat meer gelukswensen moeten rondstrooien dan op een gemiddelde 20 ste november, dat is waar, maar we weten dan ook echt dat we er voor een heel jaar vanaf zijn.

Met de moderne genetische technologie moet het zelfs mogelijk zijn om geboortes zo te plannen dat ze allemaal op 20 november vallen. Stel u de vereenvoudiging voor: het zal niet meer nodig zijn om verjaardagskalenders te kopen of uw agenda zorgvuldig in te vullen en na te kijken. Gewoon iedereen een cadeautje kopen op 20 november volstaat. Hetzelfde met communies, proclamaties enzovoort.

Sta me dus toe u bij deze al een vrolijk Pasen, een gelukkige verjaardag, proficiat met uw pensionering en een zalig Kerstfeest toe te wensen. Op 20 november ben ik namelijk in het buitenland, waar ik al deze feesten kan ontwijken.

Laurens De Koster

Vertegenwoordiging op smalle basis?

Er rijzen de laatste tijd meer en meer vragen omtrent de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) en haar representativiteit. De dagelijkse werking komt in het gedrang en het lijkt alsof de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) de enige studentenorganisatie is die zich nog enigszins lijkt te interesseren voor VVS. Dit zorgt vaak voor problemen tussen LOKO en VVS, die we hier even van naderbij bekijken.

Ben Deboeck

Een studentenkoepel op Vlaams niveau is nooit echt een evidentie geweest. De geschiedenis van VVS is gemarkeerd door interne strubbelingen tussen studentenraden onderling over zowel de structuur van VVS als politieke stellingnamen. Het bestaan van VVS zelf, die bestaat uit vertegenwoordigers van alle Vlaamse studentenraden aan de hogescholen en de universiteiten, stond soms ter discussie. Zo verlieten de grote universiteitsraden begin jaren negentig nog VVS om een eigen koepel op te richten. Pas de laatste jaren, na de verzoening en toen VVS officieel erkend raakte als studentenkoepelvereniging, is een zekere professionalisering in de werking merkbaar.

LOKO is als grootste studentenraad van Vlaanderen steeds één van de sterkhouders geweest binnen VVS. De relatie tussen VVS en LOKO begon twee jaar geleden echter te vertroebelen bij de eerste kandidaatstelling van Joris Roos als voorzitter. Hiervoor is een tweederdemeerderheid nodig, maar LOKO, dat toen vier stemmen vertegenwoordigde, stelde vragen bij Roos' persoon. Hij werd beschouwd als te ambitieus. Roos werd echter het voordeel van de twijfel gegund. LOKO stemde als teken van voorbehoud slechts twee maal voor, zodat Roos toch aan de benodigde meerderheid kwam.

Een van de punten die in Roos' motivatiebrief stond, was de doelstelling de opkomst van de studentenraden op de Algemene Vergadering (AV) te verhogen. Dat is niet echt gelukt. Ondanks inspanningen vanuit VVS, blijkt een aantal studentenraden, vooral aan de hogescholen, gewoon niet bereikbaar. Ook op de laatste AV van vorig academiejaar, die de nieuwe

voorzitter zou verkiezen, waren uiteindelijk welgeteld vijftien stemgerechtigden aanwezig, wat minder dan de helft is. Bij deze verkiezing, waar in tegenstelling tot een jaar eerder, een tegenkandidatuur werd ingediend, zou de opkomst normaliter lager hebben gelegen, ware het niet dat de VVS-stafmedewerkers op voorhand hadden gepolst en gemobiliseerd onder de doorgaans niet-aanwezige studentenvertegenwoordigers over hun komst.

Het effect van deze actie was echter niet enorm: net als een jaar eerder was LOKO nodig om aan tweederde van de stemmen te raken. Tussen Joris Roos, die zijn mandaat wou verlengen, en de tegenkandidaat uit Leuven, die vaak onterecht werd voorgesteld als 'de LOKO-kandidaat', ontspan zich een levendige discussie, waarbij Roos verweten werd onvoldoende werk geleverd te hebben, gezien zijn ambitieuze doelstellingen. Tijdens de verkiezing zelf deden zich ook wat incidenten voor waardoor LOKO zich vragen stelde bij de gevolgde procedure. LOKO kreeg hierdoor al snel de reputatie van de eeuwige dwarsligger.

Fakkel

De tegenkandidaat overleefde de eerste ronde niet, zodat enkel Roos overbleef voor de tweede ronde, maar natuurlijk wel nog steeds een tweederdemeerderheid moest zien te bemachtigen. Omdat VVS een moeilijk jaar tegemoet ging door de uitstroom van een aantal topvertegenwoordigers en LOKO het hen niet nog

voor de verkiezing. Tijdens de zomer werd er nog een toenaderingspoging georganiseerd tussen VVS en LOKO om de plooiën glad te strijken.

Roos beloofde een *Ronde van Vlaanderen* te houden om de grieven van de Vlaamse studentenraden na te trekken, wat waarschijnlijk op de helling komt te staan nu Roos wegens een ongeval tijdelijk buiten strijd is. Valentina Gatti, de ondervoorzitter, heeft nu tijdelijk de fakkel overgenomen, maar dit is natuurlijk een verre van ideale situatie. Ook bij de Raad van Bestuur, dat voor de inhoudelijke beleidsvoorbereiding bij VVS instaat, wekt de situatie zorgen. Terwijl er vorig jaar nog vier tot vijf mensen continu zetelden, wordt de dagelijkse werking er nu gedragen door twee mensen terwijl het al bijna december is. Gezien VVS alle Vlaamse studenten vertegenwoordigt, zou dit logischerwijs moeten betekenen dat de mensen die voor deze vertegenwoordiging instaan, geen politieke of controversiële achtergronden hebben.

Daar wringt echter het schoentje: de penningmeester is voorzitter van een jong-CD&V-afdeling en Nele Spaas, het tweede lid van de Raad van Bestuur, houdt er eerder dogmatische gedachten op na. Vroeger was ze nog actief bij Sociale Raad, waar ze opviel door haar eigenzinnig handelen. Ze was ook één van de gangmakers achter de grote 'Sora-crisis' van begin 2001, die LOKO in een wekenlange malaise dompelde. Intussen is zij een nieuwe studentencarrière aan de VUB begonnen. Niet echt het profiel om de modale student te vertegenwoordigen met andere

vertegenwoordigd zijn op AV's, is veelzeggend. LOKO daarentegen, vaardigt steeds zijn vijf stemmen af, zodat in de huidige toestand zowat elke tweederdemeerderheid door hen geblokkeerd kan worden. Zo stond er vroeger in de statuten dat niemand van de Raad van Bestuur meer dan vijf vertegenwoordigende mandaten mocht bekleden, terwijl Joris Roos er vorig jaar meer dan tien cumuleerde. Dit werd geschrapt om de situatie aan de realiteit aan te passen, maar LOKO, dat tegen de concentratie van mandaten was, weigerde de tweederdemeerderheid ter goedkeuring van de statuten te leveren indien dit quota niet in de statuten zou blijven. Hierdoor kreeg LOKO weer de stempel van 'moeilijk kind' waardoor de wederzijdse frustraties groeiden. LOKO van haar kant meent dat zij vrijwel de enige raad is die een AV van VVS degelijk voorbereidt en over de nodige dossierkennis beschikt.

LOKO's dominante positie kwam tevens pijnlijk naar boven op het congres vorig jaar, dat één maal per jaar plaatsvindt en waar de langtermijnvisies worden uitgewerkt. LOKO kwam één stem tekort om over een absolute meerderheid te beschikken en zo het hele VVS-beleid naar hun hand te zetten. Er werd bijvoorbeeld vanuit LOKO voorgesteld om de term "eerlijke kansen" in plaats van "gelijke kansen" te gebruiken in verband met basisvoorwaarden voor de democratisering van het onderwijs. Dat werd met tweederdemeerderheid goedgekeurd. Nele Spaas echter, toen nog gewoon VVS-medewerkster en voorzitter van de betrokken werkgroep, wrong zich alsnog in alle mogelijke bochten om toch "gelijke kansen" te hanteren. Het gevolg: VVS stelde een uitgebreid document op om aan te tonen waarom het gebruik van de term "eerlijke kansen" desastreuze effecten zou hebben voor de positie van VVS. Er kwam een amendement op de congresstekst, dat meermaals werd op de agenda werd gezet en uiteindelijk ook werd goedgekeurd.

Er wordt nu met belangstelling uitgekeken naar het Sinterklaas-congres op 6 december, waar zal moeten blijken of VVS nog veel studentenraden weet warm te maken. Wie er alvast wel zal zijn, is minister van Onderwijs Marleen Vanderpoorten, die dan met eigen ogen zal kunnen zien wat VVS voorstelt.

"Ondanks inspanningen vanuit VVS, blijkt een aantal studentenraden, vooral aan de hogescholen, gewoon niet bereikbaar."

moeilijker wou maken en om de kritiek als zou LOKO steeds tegenwerken te weerleggen, besloot LOKO Joris Roos aan zijn meerderheid te helpen. Omdat vorig jaar aan de K.U.Leuven voor het eerst meer dan 28.000 studenten werden ingeschreven, kon LOKO over vijf stemmen beschikken. Vier maal werd voor gestemd, één keer onthouding, als — eerder zwak — protest tegen het ongewone handelen van de staf

woorden. Zo ontstaat immers het beeld dat de ruziemakers op lokaal niveau een tweede kans krijgen op nationaal VVS-niveau.

Dominant

De vraag of VVS nog langer representatief is voor de Vlaamse studenten, dringt zich op. Het feit dat grote instellingen als de UGent en de VUB soms helemaal niet

KORT • KORT • KORT KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT

"Kotprobleem is kutprobleem"

Sociale Raad (Sora) van LOKO organiseerde op het einde van vorige week een actie rond de kotenproblematiek. Aanvankelijk wilden de studenten een tent op de Grote Markt zetten om die vervolgens als kot in te richten. Dit was echter buiten de Leuvense politie gerekend. Die verbood de actie, nog voor er een tentpaal bovengehaald was. Toen een compromis in de maak leek, kwam burgemeester Tobback (sp.a) tussenbeide. Hij maakte duidelijk dat hij de voorwaarden stelde en dat er van een tent op de Grote Markt geen sprake kon zijn.

Het alternatief werd het Ladeuzeplein op woensdag en donderdag met een uitloper op het Martelarenplein op vrijdag. Sora verzamelde de nationale pers om het gebrekkige kotenbeleid van zowel de K.U.Leuven als de stad aan te klagen. Bezoekers konden een petitie ondertekenen. Daarin wordt vooreerst de erkenning van het kotenprobleem gevraagd. De K.U.Leuven moet haar belofte om 1000 extra kamers te bouwen nakomen en de stad wordt opgevorderd die belofte te ondersteunen door een versoepeling van het beleid en door de nodige vergunningen af te leveren. Tot slot willen de studenten betrokken worden bij een permanent overleg tussen stad en universiteit.

De actie kadert in de aankondiging van Sora om het te kleine kameroverschot aan te pakken. Daardoor zouden prijs en kwaliteit van de huidige studentenkamers te wensen overlaten. De petitie leverde uiteindelijk ruim 500 handtekeningen op - waaronder die van studentencoördinator Dirk Van Gerven, wiens beleid net onder vuur genomen wordt - en zal in de komende week nog in enkele grote aula's en via de kringen verspreid worden. Over twee weken zal de petitie dan ingediend worden.

(jb)

Democratie, vrede, vrijheid, liefde en respect

Wie vaak in de Dirk Boutslaan passeert kent ongetwijfeld het Koerdisch Huis. Dit rijkelijk versierde huis is de thuishaven van de vzw Mesopotamië, opgericht door Awdila Akay "ter bevordering en ondersteuning van de integratie en emancipatie van Koerdische en andere allochtone jongeren in onze samenleving." Wij spraken met hem naar aanleiding van de heropening van de vzw Mesopotamië.

Lieven De Rouck

Awdila — op het paspoort Abdullah: een verplichte Turkse naam — spreekt erg rustig, is niet altijd *to the point* en neemt zijn tijd. Hij is een aangename gesprekspartner, maar

de leerlingenbegeleiding. Mede daardoor gaan van onze jongeren volgend jaar aan de universiteit studeren. Het probleem is dat onze werking nu klappen krijgt. Sinds vorig jaar krijgen we opeens geen subsidies meer, noch van de Vlaamse Gemeenschap, noch van de stad Leuven. Ik steek er zelf een deel van mijn geringe geld in.»

Veto: *Waarom zijn er die problemen met subsidiëring?*

Akay: *(schouderophalend)* «Tja. Het systeem van subsidiëring is recentelijk heel erg veranderd. Kijk, wij hebben nooit last gehad in de Vlaamse maatschappij met ons project. Ik wil benadrukken dat ik nooit last of kritiek heb overvonden van individuele Vlamingen. Waar ik wel over te klagen heb, is de politiek. Die investeert miljoenen in een 'dienst integratie'. Ten eerste: zo'n dienst werkt veel te veel van bovenuit,

leven tegenwoordig nogal asociaal, in hun wereldje. Ze zijn niet echt betrokken bij wat in Leuven gebeurt. In het algemeen, niet enkel bij studenten, is er nogal wat desinteresse en onverschilligheid tegenover de thema's waar wij rond werken, zoals vrijheid en cultuur. Niemand hier is bezig met de problemen in Koerdistan. Vijftig jaar geleden zouden de mensen dat wel begrijpen. Vlamingen zijn bovendien zelf lang een onderdrukt volk geweest, ze zouden hun geschiedenis niet mogen vergeten. Dan zouden ze de Koerden wel steunen.»

Veto: *Vind je migrantenstemrecht belangrijk?*

Akay: «Ik had onlangs mijn bedenkingen toen ik de Turkse Fatma Pehlivan bij de spa vurig migrantenstemrecht zag bepleiten. Maar in Turkije hebben 30 miljoen Koerden, die geen migrant zijn, maar eigenaar van de grond waarop ze leven, geen stemrecht. Er

respecteert in mijn cultuur, zal ik loyaal zijn tegenover Vlaanderen en vanzelf de Vlaamse cultuur leren kennen. Buiten het huis leef, eet en spreek ik als een Vlaming. Mijn kinderen ook. Maar ze moeten tevens weten waar ze vandaan komen. Cultuur heeft te maken met democratie, vrede, vrijheid, liefde, respect voor identiteit. Daarom werken we vanaf nu ook samen met *Ego Civitas Mundi* (wereldburgerschap), om nieuwe dingen te doen in de vreedevolle geest van Gandhi.»

Veto: *Wat vind je aangenamer in onze en in de Koerdische cultuur?*

Akay: «De Belgische politiek staat tamelijk open voor de problemen in de wereld en ik heb de indruk dat de Vlamingen niet bij de pakken blijven zitten. Ook zijn Belgen vriendelijk, hoewel iets minder in de steden. Wat minder terug te vinden is in de Vlaamse cultuur, is de gastvrijheid die voor de Koerdische cultuur zo typerend is. Wanneer ik bijvoorbeeld eten maak, vraag ik altijd aan de mensen om mee te eten (zoals wij ook ondervonden hebben bij ons bezoek, ldr). Een Vlaming zal dit niet zo snel doen.»

Veto: *Hoe denk je dan dat het Koerdische probleem zelf zou moeten worden opgelost? Vind je dat er een onafhankelijk Koerdistan moet komen of ben je tevreden met culturele rechten voor de Koerden in de betreffende landen?*

Akay: «Ik hoop natuurlijk wel op een zelfstandig Koerdistan, maar dat is niet zo realistisch. Het probleem is dat Koerdistan rijk is aan grondstoffen: zo'n land zouden de buurlanden niet tolereren. Turkije pompt olie uit onze gebergtes, voor eigen gebruik en verkoop. Daarnaast zijn er nog steenkool, uranium... en veel water. Water wordt steeds belangrijker in het Midden-Oosten nu het steeds meer geprivatiseerd wordt.»

Veto: *Speelt religie een rol?*

Akay: «De meeste Koerden zijn aanhangers van de oude religie van Zarathoestra, waarin de zon aanbeden wordt. Die zijn helemaal niet vijandig. De Turken daarentegen zijn erg kritisch tegenover niet-moslims. In die mate dat imams Allah vragen hun Turkse staat en hun soldaten te beschermen tegen het gevaar van de Koerden en de PKK.»

Veto: *In welk land zijn de Koerden momenteel het beste af?*

Akay: «In Irak, sinds de val van Saddam. Daar hebben de Koerden autonomie en een eigen parlement. In Turkije daarentegen is de situatie nog steeds dramatisch. Ondanks de wapenstilstand sinds 4 jaar blijft Turkije de Koerden agressief bejegenen. Daar zijn ze het slechtst af: dorpen worden bezet, burgers vermoord...»

Veto: *Is het geen probleem voor de Koerden dat de intellectuelen vaak in het buitenland vertoeven?*

Akay: «De intellectuelen worden sowieso uitgeschakeld in Turkije hoor. Ik kom uit een vrij vooraanstaande, leidinggevende familie. Twee van mijn broers zijn vermoord.»

Veto: *Sommigen vrezen dat het Turks-Koerdische conflict misschien ook in België zal worden uitgevochten.*

Akay: «Voor de duidelijkheid: wij hebben niks te maken met de PKK (*Partiya Karkari Kurdistan - Koerdische Arbeiders Partij, ldr*). Er zijn wellicht aanhangers van de PKK onder de in Vlaanderen verblijvende Koerden, maar niet georganiseerd en zeker niet gewelddadig. De Grijze Wolven (*uiterst rechtse, nationalistische Turkse groepering, ldr*) daarentegen zijn wel actief in België. Dat zijn gewelddadige fascistten. Ik vermoed dat er toch duizenden Grijze Wolven zijn in België, vooral in Genk en Gent. Zij zijn allerminst humanitair ingesteld en vormen een even grote bedreiging voor de Belgen als voor de Koerden hier. Toen we een avond over vrede in het Midden-Oosten organiseerden, nodigden we Israëliërs, Palestijnen, Turken en Koerden uit, maar de Turken bleven afwezig.»

Info: Dirk Boutslaan 46, 3000 Leuven
Mesopotamieleuven@yahoo.com

(foto Pieter Baert)

durft ook tegen zere schenen te schoppen: herhaaldelijk klaagt hij het gebrek aan erkenning van zijn vereniging van overheidswege aan. Dit ondanks het feit dat de vereniging vrij actief is en in 2002 de Kristall Prijs mocht ontvangen voor de bijdrage aan de vrede en de mensenrechten.

Awdila Akay: «We hebben zo'n 300 leden en zo'n 12 vrijwilligers die de activiteiten organiseren en coördineren. Drie daarvan zijn student. Ik wil wel nog even zeggen dat alle nationaliteiten aanwezig zijn in onze vzw. Er zijn Koerden uit verschillende landen, maar de Turkse Koerden zijn wel het meest actief.»

Onwetendheid

«Dat kan gaan van occasionele debatten en filmavonden, over Koerdische taal-, muziek- en danslessen. Naast dat culturele aspect trachten we ook migranten te helpen in hun praktische noden en hun onwetendheid over de Belgische maatschappij: jongeren krijgen bijlessen en worden begeleid bij eventuele problemen op school of thuis. We brengen bezoeken aan bestaande diensten en instellingen zoals het stadhuis, politiebureau, bibliotheken, ziekenhuizen enz. Ten aanzien van volwassenen treden we op als tolk of verlenen we hulp bij papierwerk en het zoeken naar werk. Wij helpen mensen in nood, op elk tijdstip van de dag.»

Veto: *Jullie zijn dus erg tevreden over de werking?*

Akay: «Jazeker. Het meest trots zijn we op

terwijl men integratie-initiatieven bij de migranten moet steunen. Ze zitten daar dan in hun kantoor te chatten en 's middags gaan ze eten in chique restaurants.»

«Bovendien verdraagt men geen kritische stem. Men behandelt ons als kinderen: als we braaf zijn, krijgen we geld. Ik heb vaak genoeg die neerbuigende houding vanuit het Leuvense stadhuis gevoeld, terwijl wij activiteiten organiseren, investeren in lokalen... De schepen van integratie komt zelfs niet naar onze heropening donderdag. En ten derde: in Leuven is de hele integratie-sector via politieke benoemingen in handen van de socialisten. De Turkse lobby in de spa is nu eenmaal sterk. En ook de raad van beheer van etnische minderheden van de Vlaamse Gemeenschap, waarin Turkse vertegenwoordigers zetelen, houdt de geldkraan dicht. Bovendien: Agalev en spa halen veel stemmen bij Turken. Uit vrees voor stemmenverlies spreken zij liever niet teveel over de Koerden. Dat terwijl er in Leuven verdorie liefst 2.000 Koerden zijn, tegenover bijvoorbeeld 1.200 Marokkanen. Er is dus geen enkele politieke partij waar ik vertrouwen in heb.»

Luxe

Veto: *Van wie krijgen jullie het meeste respons: studenten of Leuvenaars?*

Akay: «Ik heb toch de indruk dat Leuvenaars meer interesse tonen in wat we doen. Het is een cliché, maar studenten

zitten 30.000 Koerden in de gevangenis vast als politiek gevangene, samen met drie Koerdische parlementsleden. Met als gevolg dat er geen Koerden in het Turkse parlement aanwezig zijn, laat staan dat de Koerden een eigen parlement zouden hebben.»

«Ik zei het al: geen enkele politicus is geïnteresseerd in onze werking, dat zegt toch genoeg. Wat zou stemrecht daar aan veranderen? Allochtonen vragen er ook niet om. Werkgelegenheid, maar dat is belangrijk. Ik heb een diploma rechten, maar nog geen werk. En daarnaast zijn er een heleboel dingen waar allochtonen wél van wakker liggen. Een betere sociale mix in sociale woningen bijvoorbeeld, om getto's tegen te gaan. Scholen waar migrantenkinderen niet samentroepen. Allochtone jongeren niet meer naar BSO sturen, maar hen motiveren. Hen op school enkele uren per week vertrouwd maken met hun moedertaal en cultuur en aandacht schenken aan diverse andere culturen. Meer informeren over vluchtelingen en hun problemen, zodat de retoriek van het Blok direct doorzichtig wordt.»

Loyaal

Veto: *Is onderwijs in de eigen taal echt zinvol?*

Akay: «Cultuur heeft geen grenzen, als men met cultuur bezig is, twist men niet. Als Turken het huis bezoeken vinden ze de Koerdische inrichting mooi. Als ze over politiek beginnen stukt het gesprek. Om op uw vraag terug te keren: als men mij

“Je moet niet gek zijn om Mount Everest te beklimmen, wel dom en gezond”

Onlangs ontving de K.U.Leuven de wereldvermaarde Amerikaanse bergbeklimmer Conrad Anker (40). Hij verwierf vooral bekendheid door zijn deelname aan de in 1999 opgerichte zoekexpeditie naar de lichamen van Irvine en Mallory; deze klimmers verdwenen in 1924 in hun poging 's werelds hoogste berg te bedwingen. Anker vond Mallory; Veto op zijn beurt vond Anker.

Hannes Dedeurwaerder

Het is een drukke dag voor Conrad Anker. Overdag geeft hij in Heverlee een seminarie voor de sportieve studenten aldaar en 's avonds wordt hij in het MTC verwacht om een lezing te verzorgen. Tussendoor moet hij dan ook nog interviews incasseren. Samen met een Tsjechische journalist — duidelijk een klimfanaat — wachtte Veto Anker op in de sportspecialzaak Kariboe en ontfutselde hem volgende antwoorden.

Conrad Anker: «Ik groeide op in Montana (noordelijke, bergachtige staat van de VS, hd), waar mijn ouders mij tijdens vakanties met de bergen vertrouwd maakten. Ik hield van sport, maar niet van de sport die men mij aanraaide, namelijk American football: 'Beat the shit out of a guy all day long', dat hield volgens mij totaal geen steek. Dus specialiseerde ik mij verder in klimmen, zodat je kunt stellen dat ik eigenlijk gewoon een droom heb gevolgd. Uiteraard heb ik niet van de ene dag op de andere besloten om een professioneel klimmer te worden. Ik ben een hele tijd timmerman geweest, dus het was niet zoiets als een openbaring, een beslissing van de ene dag op de andere, maar een geleidelijk proces dat ervoor gezorgd heeft dat ik ben wat ik nu ben.»

Lijken

Veto: Ik las ergens dat u klimmen 'levensverrijkend' vindt?

Anker: «Klimmen is allereerst een uitdaging; het is een strijd met dit: (laat een paperclip in zijn hand vallen) zwaartekracht. Vervolgens is er het aspect van teamwork: je vertrouwt en begrijpt elkaar. Dit combineer je dan nog eens met de schoonheid van het decor. Niet alleen de natuur bedoel ik daarmee, maar ook een klimzaal. Een klimzaal vind ik veel mooier dan een gewone gymzaal met turntoestellen. Het zijn deze drie elementen die van klimmen zo'n speciale ervaring maken.»

Veto: In 1999 nam u deel aan de zoekexpeditie naar Irvine en Mallory. U persoonlijk vond Mallory, nota bene op een haast onbewaakt moment. Hoe voelde u zich op dat moment?

Anker: «Erg nederig eigenlijk. Daar sta je dan, hoog in de bergen, kijkend naar het lichaam van iemand die 75 jaar geleden probeerde de Mount Everest te beklimmen met gewone schoenen, zoals die van jullie, en zonder speciale uitrusting. Een gewoon jasje moest hem beschermen tegen de koude. Zulke toestanden zouden nu ondenkbaar zijn. Een zoektocht naar lijken geeft uiteraard ook een andere sfeer aan de expeditie zelf: je weet wel waar je naar op zoek bent, maar toch. Het is echter wel zo dat ik aanvankelijk nogal opgetogen reageerde toen ik de uitnodiging kreeg om mee te gaan: een gratis avontuur, dacht ik, en dan nog op de Mount Everest, waar ik nog nooit was geweest. De reden van de expeditie heeft dus zeker niet de doorslag gegeven.»

Veto: Al dat klimmen en levensgevaar moet een grote kick geven. Hoe interessant of opwindend is het 'dagelijks leven' dan nog voor u?

Anker: «Daily life is awesome. Dit moment is hét moment. Op de top staan van Mount Everest is immers niet zo fantastisch: je hebt het koud, het is er mistig, je ziet af. Je begint er ook al helemaal niet te piekeren over de zin van het leven, laat staan over God; Hij of Zij, of wat dan ook, is daarboven in ieder geval niet tegen mij beginnen praten.»

«Bovendien heb ik vrienden gehad voor wie het klimmen fataal is geweest; dat maakt het allemaal nog veel serieuzer. Klimmen is een ernstige bezigheid, en als je het zo bekijkt is dagelijks leven veel spannender: ik krijg de kans om jullie te ontmoeten en een glas te drinken, ik kan in Leuven rondhangen. Ik maak eigenlijk allerlei leuke dingen mee, terwijl de helft van de wereld minder dan een dollar of euro per dag heeft om van te leven.»

Veto: Wat was dan uiteindelijk uw grootste uitdaging tot nog toe?

Anker: «Wellicht het verliezen van die vrienden. Je moet als klimmer voortdurend met de dood rekening houden, je wordt er dan ook constant aan herinnerd. Ik denk dat

alpinisten daarom een goed beeld hebben van wat sterven inhoudt; de meeste mensen kennen dood als iets van op televisie, niet als iets dat echt bestaat. Ik ben altijd erg voorzichtig. Ik zou graag sterven op honderdjarige leeftijd (lacht).»

«Klimmen is ook lang niet meer zo spannend: ik ben alleszins niet meer de

hongerige, vastberaden en agressieve gast van vijftientig. Ik geniet ervan zonder nog de eerste te willen zijn. Ik maak er gewoon het beste van.»

Veto: Moet je toch niet een beetje gek zijn om de Everest te beklimmen?

Anker: «Nee, eerder dom (lacht). En gezond. Maar ik mag het niet minimaliseren: het is een mooie ervaring, ondanks het harde werk. Je longen en je lichaam moeten veel verduren. Bovendien, als je de top bereikt hebt, ben je nog maar halfweg; de meeste ongelukken gebeuren zelfs tijdens de afdaling, omdat men roekeloos wordt nadat het doel is bereikt. Maar de Everest moet niet te veel verheerlijkt worden: elke streek, elke berg heeft iets unieks.»

Veto: Hoe gaat uw gezin eigenlijk om met dat gevaarlijk leven van bergbeklimmer?

Anker: «Heel goed, moet ik zeggen. Ze begrijpen en steunen mij. Mijn vrouw weet wat ik doe, ze weet dat ik veilig ben. Touwens, in ieder gezin moet één van de partners wel eens vaak of minder vaak op reis.»

«Ik ben overigens blij dat ik geen soldaat ben bijvoorbeeld. Ik heb medelijden met die jongens in Irak. Zij wilden gewoon hun legerdienst afmaken en komen totaal onverwacht in die oorlog terecht.»

Fictie

Veto: De meeste mensen hebben een Hollywoodachtig idee van bergbeklimmen, door films als 'K-2' en 'Cliffhanger'. In hoeverre is dit een correct idee?

Anker: (ironisch) «Dat zijn de beste documentaires ooit gemaakt! Nee, grapje, die films zijn uiteraard erg unrealistisch. Pure fictie. Het is echter een mes dat snijdt aan twee kanten: aan de ene kant maken mensen kennis met bergbeklimmen, maar aan de andere kant is het juist erg gevaarlijk dat ze er op de verkeerde manier kennis mee maken. Ze beseffen niet dat het veel tijd vraagt om een goed klimmer te worden.»

Veto: Tot slot: hebt u ooit de yeti gezien, of verwacht u hem ooit te zien?

Anker: (verrassend serieus) «Ik heb hem nog niet gezien en ik weet niet of hij wel of niet bestaat. You never know what's out there. Ergens is het wel leuk om nog dergelijke mysteries te hebben, het maakt immers deel uit van onze cultuur. Ze dreigen wel te verdwijnen door al die nieuwe moderne technieken. Ik bedoel, met GPS kunnen we via een satelliet in de ruimte de afstand tussen hier en het einde van deze winkel bepalen. We weten ook hoeveel en welke dieren op deze planeet rondlopen, we roeien ze zelfs meer dan ooit uit. Daarom is het leuk om toch nog enkele mysteries te bewaren.»

Klimmen is echt wel cool

Diezelfde avond begaven we ons naar de lezing van Conrad Anker in het MTC. De gebrekkige bewegwijzering ten spijt vonden we de juiste zaal, die afgeladen vol bleek. De vijf euro aan toegangsgeld, die overigens naar nobele doelen gaat, schrok de mensen blijkbaar niet af: tot op de trappen dromden de nieuwsgierigen samen.

Anker werd geïntroduceerd als “één der groten der aarde op het vlak van alpinisme” en begon vervolgens aan een met dia's verrijkt exposé. Uit deze uiteenzetting bleek dat hij in het interview niet gelogen had. Hij vertelde over zijn jeugd in High Sierra, over zijn kortstondige loopbaan als timmerman, waarmee hij naar eigen zeggen de Amerikaanse westkust onveilig maakte. Daarna linkte hij de bergen aan de goden: sinds de Griekse Oudheid huizen de allerhoogsten op de toppen van steenreuzen, een bewijs van hun eeuwige, mysterieuze aantrekkingskracht en van de fascinatie van de mens.

De alpinist verraste ons met aangename weetjes: omdat de Engelsen in de negentiende eeuw de slag om de Zuidpool van de Noren hadden verloren — de legendarische Amudssen haalde het van zijn onfortuinlijke rivaal Scott — besloten ze dan maar de Mount Everest als eerste te beklimmen; vandaar dat, na enkele mislukte pogingen van collega's tussen 1921 en 1923, de alpinisten Mallory en Irvine op hun beurt besloten om het op hun beurt te proberen. Op luttele meters van de top verdwenen ze echter spoorloos, hetgeen de wereld met een

grote vraag opzadelde: hadden ze de top bereikt?

In 1999 werd een zoekexpeditie georganiseerd, die Anker met heel wat dia's reconstrueerde. Hijzelf vond het lijk van Mallory, volmaakt wit en haast intact, op een gebroken been na. Een beruchte fotocamera, die voor uitsluitel moest zorgen over het al dan niet bereikt worden van de top, werd echter niet teruggevonden. Het raadsel blijft.

Op een bepaald moment maakte Anker melding van een Amerikaanse krant die hun expeditieroute helemaal verkeerd op een kaart had gepubliceerd, waarop hij laconiek zei dat dit dezelfde krant was die beweerde dat Amerika de oorlog aan het winnen was. Spontaan applaus en gejoel vanuit het publiek was het (voorspelbare) gevolg.

Nederig sprak Anker vervolgens over de arme bevolking in gindse klimparadijzen en hoe het zijn bedoeling was met die mensen te delen. Dit om hen financieel te steunen, waarop hij vervolgens een betoog afstak om andere culturen te respecteren en mensen in de ogen kijken om hen als mensen te zien. Kortom: typisch Amerikaans, maar eigenlijk ook net niet.

Een flink applaus beloofde zijn boeiend betoog, waarop Anker nog meldde dat hij beschikbaar was voor een signeersessie en warempel, toen ondergetekende het MTC verliet, dromde zich een massa rond de befaamde klimmer. Klimmen is dus blijkbaar echt wel cool. Voortaan geen geklaag meer bij de oprijden van de Keizersberg...

“Een kleintje neemt vaak enorme proporties aan”

Sinds 2000 wordt elk jaar een promocampagne rond de friet georganiseerd. Dit jaar heeft men twintig bekende Vlamingen bij elkaar gescharreld die de campagne wat meer aandacht moeten verschaffen. Zij rijden in aanloop naar de 'Week van de Friet' een maand door Vlaanderen in hun Mini Coopers.

Ben Deboeck

2.800, zoveel frituren telt Vlaanderen en elk van deze frituristen verkoopt dagelijks gemiddeld honderd pakjes friet, waarvoor ze elke dag 175.500 kg aardappelen verwerken. In één pakje frieten zit een halve kilo aardappelen; de schil — dat is dat buitenste ding aan een aardappel — eet je immers niet mee op. Ideale frieten zijn balkvormig en hebben een diameter van een centimeter. Naar verluidt kun je ze kopen in een frituur — dat is dat ding waar het buiten zo lekker ruikt en je doet twifelen of je vanavond nu kebab of friet gaat eten.

Het initiatief voor een jaarlijkse 'frietpromootactie' gaat uit van het Vlaams Promotiecentrum voor Agro- en Visserijmarketing (VLAM). De reden ervan is de teloorgang van de klassieke frituur door de opmars van andere fastfoodzaken. Omdat de smakelijke aardappelreepjes en friet-koten deel van onze cultuur uitmaken, tracht VLAM deze neerwaartse trend sinds 2000 tegen te gaan door middel van een jaarlijkse actie. Dit jaar worden twintig bekende Vlamingen opgevoerd die elk achter het stuur van hun Mini Cooper, met opschrift 'Ik kom van de frituur', de Vlaamse wegen en velden opzoeken om zo de échte frietjes van de frituur weer in de schijnwerper te plaatsen.

De start van de campagne van dit jaar vond twee weken geleden plaats aan het Leuvense station, waar de twintig bekende koppen gratis frieten bakten, ten voordele van Child Focus. Daarna vertrokken ze elk in hun Mini, waarmee ze nog de ganse maand november rondtoeren. De eerste week van december is vervolgens 'Week van de Friet'. Frituren worden in die week verondersteld zelf promotie te verrichten rond hun *pommes frites*. Naast de twintig 'gezichten' in hun bolides, wordt de week ook aangekondigd door het 'Frietlied', een liedje dat overigens al vier jaar gebruikt wordt.

Men kan zich uiteraard de vraag stellen

(foto: Pieter Baert)

of het verantwoord is dat een overheid haar inwoners aanzet tot het consumeren van een toch wel ongezond product als friet. Kan er geen sprake zijn van oneerlijke concurrentie tegenover pita- en broodjeszaken? Verondersteld dat door een dergelijke campagne natuurlijk echt meer friet gegeten wordt, wat te betwijfelen valt.

Omdat we aan bekende Vlamingen die over slechts één naam beschikken of bekend geworden zijn door vijftien vrouwen wijs te maken dat ze over veel poen beschikken, weinig boodschap hebben — sorry, Brahim, sorry, Olli — en het oog ook wat wil, koos Veto Roos Van Acker uit en onderzocht haar relatie met frieten.

Massa's

Veto: Welke saus laat je het liefst op je frietjes pompen?

Roos Van Acker: «Mijn lievelingssaus is special, dat is curryketchup met ajuntjes en mayonaise.»

Veto: Hoe vaak per week?

Roos: «Tegenwoordig schommelt dit rond één keer per twee weken, maar soms bak ik er ook wel eens zelf. Vroeger at ik veel frequenter friet, toen was bij ons thuis vrijdag frietendag, vis aten we de rest van de week al genoeg (lacht).»

Veto: Welke verkies je, het zelfgebakken spul of toch maar liever van de frituur?

Roos: «De eerste optie lijkt natuurlijk gezonder, maar na een feestje gebeurt het toch vaak dat ik enorme zin heb in frieten en met vrienden naar de frituur trek, waarna ik me dan wel vaak slecht voel.»

Veto: Met of zonder zout?

Roos: «Met, dat is niet gezond, maar geeft wel meer smaak aan je frieten. Ik doe er ook geen massa's zout op hoor, een beetje volstaat.»

Veto: Een grote of een kleintje voor jou, Roos?

Roos: «Ik hou het meestal bij een kleintje, die vind ik al groot genoeg. Ze doen er vaak nog een extra schep bovenop, zodat een kleine tegenwoordig vaak enorme proporties aanneemt.»

Veto: Het pure spul of mag er voor jou een verwerkt stukje dier bij?

Roos: «Meestal eet ik mijn frieten zonder iets bij, maar soms kan een bickyburger me wel smaken. Een ragouzi, een lang, driehoekig en krokant vleesgerecht met vol-auvent-vulling, van tijd tot tijd is ook niet slecht.»

Veto: Vind je frieten duur?

Roos: «Vergeleken met vroeger zijn frieten wel duur, maar als je kijkt naar andere fastfood zijn frieten een koopje.»

Veto: Heb je een vaste frituur?

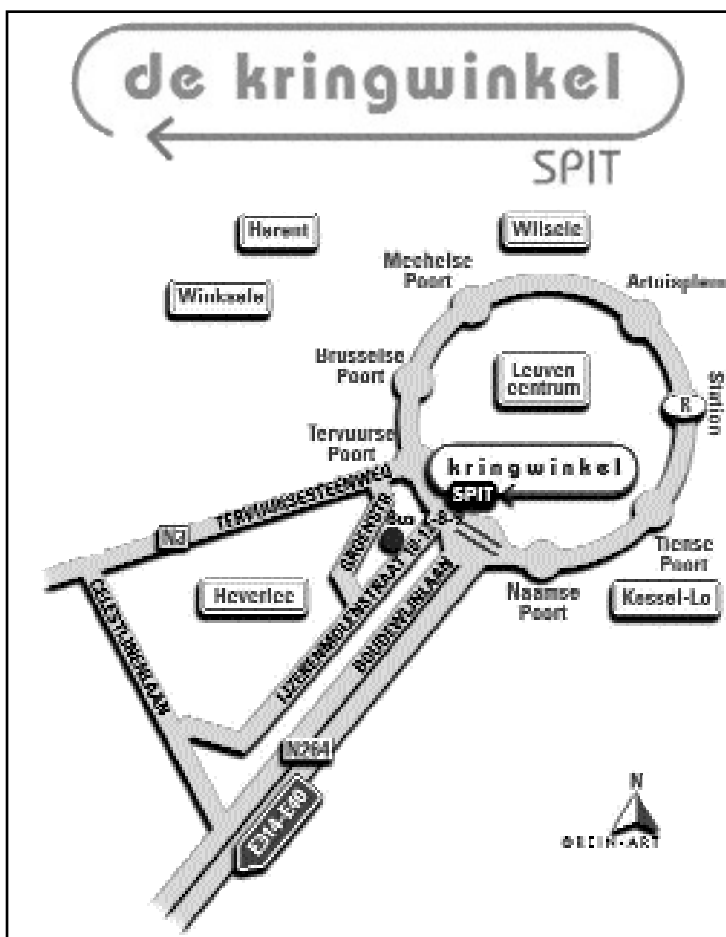
Roos: «Vroeger, toen ik nog in Mechelen woonde, ging ik steeds op de Veemarkt voor mijn frieten. Daar hadden ze trouwens nog van die leuke puntzakjes!»

Veto: Prikken op een vorkje of grijpen met de handen?

Roos: «Doe toch maar de handen, ook al stinken je handen dan twee dagen later nog.»

Veto: Friet of kebab?

Roos: «Frieten!»

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT: IJzerenmolenstraat 10-12 te Heverlee

Open di - vr 10 - 18 u
zat 10 - 17 u
zon - ma gesloten

Tel. 016 65 29 57
Web www.spit.be

VETO'S

VISITATIECOMMISSIE (8):
ARCHEOLOGIE EN KUNST
VAN EGYPTE

Papyrus versus computers

Egypte is springlevend — ook al zijn mummies al duizenden jaren dood en vergaan —, zo bleek die zonnige woensdagnamiddag. We gingen kijken naar een twee uur durende *deathtrip* en zagen dat het heel Egyptisch was.

Ward Segers

Het duurde wel even voor de show kon beginnen, professor Willems liet zoals gewoonlijk zijn archeologen en geschiedkundigen nog even in spanning. Was de Nederlandse egyptoloog dan toch gearriveerd, werden de lichten gedimd en de rolluiken afgelaten. Wat was zijn plan? Opeens schoot de prof omhoog naar dat mysterieuze camerakot, maar geen beeld te krijgen op de projector. Ook aan de laptop bleek het niet te liggen. Wat nu gedaan? Hoe werkte die verdomde pc ook weer? Prof Willems zat met de handen in het haar. Maar ja, laptop en PowerPoint waren onbekend in Egypte. Hoe kon hij het weten?

Veel vragen en geen antwoorden, die hij ook niet moest zoeken bij het publiek, dat keek en genoot van zoveel technische onkunde. Veel gepruts en op en af geloop brachten geen zoden aan de Nijl en dus verdween prof Willems door een auladeur en was het weer eens tijd voor de klusjesman van Letteren. Een toets en nog een knopje; hij fikste in geen tijd profs pc en werd getrakteerd op een luid applaus van het aanwezige publiek. De prof beloofde van zijn kant eens een PowerPoint-cursus te gaan volgen; gelach van het publiek was zijn deel.

Dood

Eindelijk waren we vertrokken voor een reeks beelden uit het verre land der farao's. Al wiebelend en met rustige stem leidde prof Willems de tocht langs de waaier aan Egyptische dodenhuisjes en inboedel. In de zaal was het stil. Iedereen keek en schreef druk alles wat gefluisterd werd neer. Je kon zowaar een sarcofaag horen vallen.

En zo ging het voort. Ik begon te twifelen of iedereen echt aan het opletten was. Het weinige licht deed me slaperig worden. En ja hoor, langs me sloot iemand de ogen. Dood? Neen, hij zag het gewoon niet meer zitten. Zoals zovelen. De aula leek wel in staat van narcose. We gleden weg onder het deskundige oog van prof Willems.

F0606a Archeologie en kunst van Egypte

Prof? Harco Willems

Wanneer? Woensdag van 14u tot 16u
Wie? Studenten uit 1e en 2e kan Kunstwetenschappen en Archeologie en 1e kan Geschiedenis van de Oudheid.
Pauze? Ja, gelukkig!

Heb jij een religieuze ervaring?

Spreken over religieuze ervaring is niet bepaald eenvoudig. Toch is het een belangrijk gegeven binnen de huidige benadering en beleving van godsdienst. De faculteit Godgeleerdheid zou zichzelf niet zijn, mocht ze deze uitdaging ontwijken.

Sven Vannecke

Van 5 tot 8 november ging het vierde internationale LEST-congres door: *Leuven Encounters in Systematic Theology*, georganiseerd door het departement Dogmatische Theologie van de faculteit Godgeleerdheid, onder leiding van professor Lieven Boeve. Dit tweemaal internationaal congres tracht hedendaagse spanningsvelden op het vlak van godsdienst uit te diepen en gaat op zoek naar zinvolle denkpijlers naar de toekomst toe.

Het congres was dit keer opgebouwd rond het fenomeen religieuze ervaring in de moderne theologische kennisleer. Het onderwerp klinkt zwaar en dat heeft uiteraard veel te maken met de complexiteit van de inhoud. In de hedendaagse godsdienstbeleving is religieuze ervaring een heel belangrijke component geworden. Het wordt gebruikt om religieuze fenomenen te verduidelijken, maar tegelijkertijd dient het ook om religie te onderbouwen. Er ontstaat een soort cirkelbeweging waarin het begrip zowel bij het funderen van godsdienst als bij het uitklaren van een concrete geloofsproblematiek wordt aangewend. Het

gevaar van cirkelredeneringen is dat ze ontoegankelijk worden voor wie er niet in kan stappen.

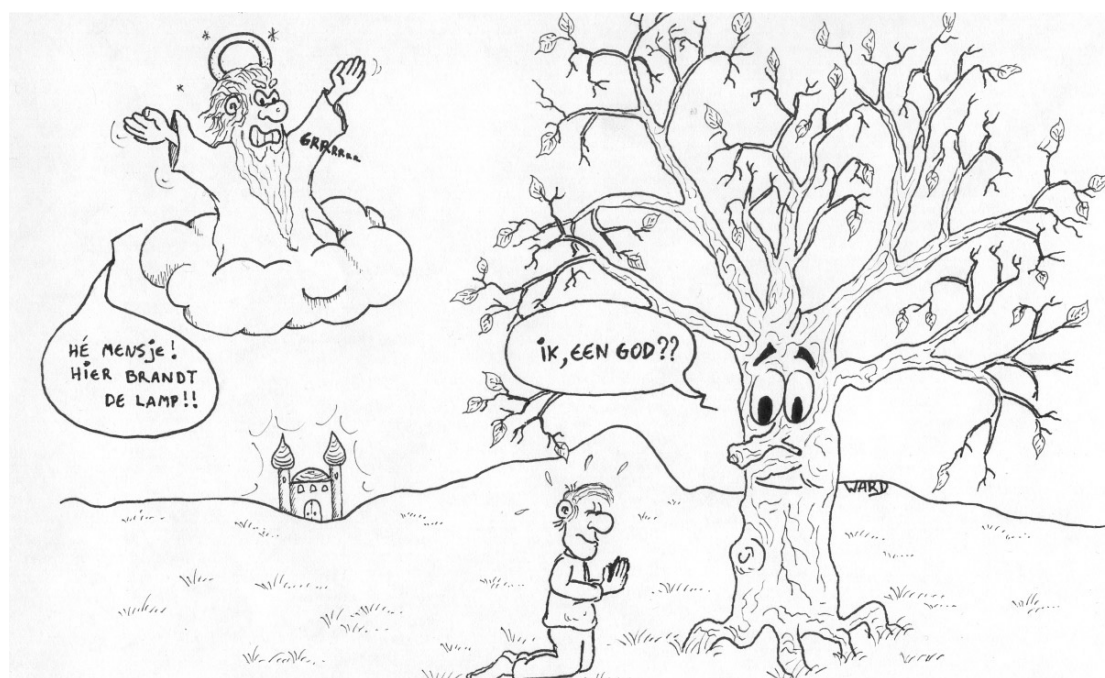
Scheikundig

Het is helemaal niet evident om religieuze ervaring in te voegen in een redenering. Het begrip "ervaring" is immers in het algemeen verstaan sterk beïnvloed door de positief-wetenschappelijke invulling ervan. Dat kan tot veel misverstanden leiden. Het ervaren dat een scheikundige verbinding tot stand komt, is van een heel andere orde dan het ervaren van God of van iets goddelijks. Bovendien wordt religieuze ervaring veelal gezien als een individueel gebeuren en hierdoor is het een ideale grond waarop men het eigen gelijk kan bewijzen. Theologie kan dan een zaak worden van "mijn gelijk", zonder enige consensus. Het begrip "traditie" is bij bepaalde mensen een stiefmoeder geworden waarmee men kan afrekenen door de eigen ervaring voorop te stellen.

Er is dus nood aan het verhelderen van de term "religieuze ervaring". Hoe verhoudt religieuze ervaring zich tot theologische

kennisleer? Het ontologisch denken binnen de theologie is binnen een postmoderne context bijna onmogelijk geworden: het waarheidsbegrip is immers heel sterk veranderd in vergelijking met de tijd van Thomas van Aquino. Waarop kunnen we kennis dan funderen? Nog een andere vraag: op welke manier is de hedendaagse interpretatie van religieuze ervaring te verbinden met de traditionele mystiek? Heeft onze religieuze ervaring bijvoorbeeld parallellen met de middeleeuwse ervaring van de donkere nacht bij Jan van het Kruis?

Grote theologen als Francis Schüssler Fiorenza en Laurence Hemming hebben getracht om dit ingewikkelde probleemveld te verkennen en te ontmythen tijdens het LEST-congres. Er volgt naar gewoonte een publicatie waarin de bijdragen worden opgenomen, maar daar moeten we nog even op wachten. Wat het allemaal heeft opgeleverd, is nog niet helemaal duidelijk, maar we kunnen nu tenminste ervaren dat geloof helemaal niet kinderachtig of onvolwassen hoeft te zijn!

GODSDIENSTIGE BELEVING TIJDENS DE KORTSTE DAGEN

Tussen licht en donker

Het najaar is voor de drie openbaringsgodsdiensten – het jodendom, het christendom en de islam – een belangrijke periode in hun jaarkalender. De islam houdt de jaarlijkse ramadan, het christendom bereidt zich voor op Kerstmis tijdens de advent en in het jodendom wordt de chanoekah gevierd. Het zijn feesten met een eigen karakter, maar ze hebben minstens één eigenschap gemeen: ze drukken het engagement uit van een gelovige.

Sven Vannecke

Op 26 oktober begon bij de islamieten een maand van vasten: *de ramadan*. Een maand lang onthouden moslims zich van zonsopgang tot zonsondergang van eten, drinken en plezier. Het is de bedoeling dat de gelovigen zich hierdoor meer bewust worden van discipline, zelfbeheersing en vrijgevigheid. Het is een periode van innerlijke reiniging en van sterke aandacht voor de spiritualiteit.

Geboorte

Vasten is één van de vijf pijlers van de islam, naast het belijden van het geloof, het dagelijks gebed, weldadigheid en de pelgrimstocht naar Mekka. In de Koran wordt vasten als volgt omschreven: "Ramadan is de maand waarin de Koran naar beneden werd gezonden als een gids voor de mensheid, een duidelijk teken voor leidinggeving en oordeel over goed en kwaad. Daarom zou ieder van u gedurende die maand moeten vasten." Moslims geloven dat de Koran de schriftelijke neerslag is van wat God langs de

engel Gabriël aan de profeet Mohammed heeft geopenbaard. De ramadan eindigt dit jaar op 25 november met het gezamenlijk gebed "Eid ul-Fitr".

Het christendom bereidt zich vanaf de avond van 29 november voor op het geboortefeest van Jezus Christus. Het woord advent is afgeleid van het Latijnse *adventus*, dat zoveel als "komst" betekent. Het is een periode van vier weken waarin men zich voorbereidt op de geboorte van Gods Zoon, maar tegelijk is het ook de verwachting van de wederkomst van Christus aan het einde der tijden.

De advent is voor katholieke gelovigen sterk verbonden met de eucharistie, het samenkomen rond het Woord en het Brood. Gedurende vier weken wordt in de Woorddienst van de eucharistie bijzondere aandacht besteed aan de wederkomst van Jezus, de oproep tot bekering door Johannes de Doper en aan Maria die uitziet naar de geboorte van Jezus. De adventskrans is het symbool dat de advent typeert: een krans

met vier kaarsen. Iedere zondag wordt een kaars meer aangestoken. De advent eindigt op de vooravond van Kerstmis.

Het jodendom viert vanaf de zonsondergang van 19 december tot de zonsondergang van 26 december de *chanoekah*. Hiermee vieren joden de overwinning van Mattathias op koning Antiochus Epiphanes, de koning van Syrië. Deze koning was onder grote invloed van de Griekse cultuur en wou de joden dwingen om hun geloof af te zweren en te kiezen voor het hellenisme, de Griekse levensstijl. De Makkabeeën — Mattathias en zijn volgelingen — gingen hier tegen in en vochten voor hun godsdienstige en culturele vrijheid. Hoewel ze sterk uitgedund waren in de strijd, overwonnen ze en konden ze de tempel van Jeruzalem opnieuw toewijden aan Jahwe. *Chanoekah* betekent dan ook toewijding. De chanoekah wordt gevierd aan de hand van een ritueel met de chanoekah-kandelaar waarbij elke dag een kaars meer brandt.

Elke week leggen we één prangende vraag uit de actualiteit voor aan een professor. Deze week vroegen we aan professor Joep Konings, diensthoofd van het Centrum voor transitie-economie, naar aanleiding van de toewijzing van 2 nieuwe modellen, of Ford Genk nu

PROFETIE (2)

Is Ford Genk gered?

De werknemers van Ford Genk, en met hen de rest van het land, slaakten een opgeluchte zucht toen ze te horen kregen dat ze twee bijkomende modellen mogen produceren. Voorlopig gered, zo lijkt het. Professor Konings vraagt op lange termijn echter om een mentaliteitsverandering: "In de toekomst zullen we moeten afstappen van de idee van een job voor het leven."

Dries De Smet

Veto: Is Ford Genk definitief gered?

Prof. Joep Konings: «Voor een periode van tien tot twaalf jaar, want dat is de levenscyclus van een automodel, lijkt de situatie gered. Als ze uitvoeren wat ze beloven natuurlijk, maar dat ziet er wel naar uit. Wat we echter niet kunnen tegenhouden en dat geldt voor de gehele industrie, is dat er een tendens is naar toenemende automatisering. We produceren meer met minder jobs. Waarmee ik niet zeg dat de industrie hier zal verdwijnen.»

Veto: In Genk worden werknemers van vijftig op brugpensioen gestuurd. Wat denkt u hiervan?

Prof. Konings: «Het is bijzonder pijnlijk om mensen van vijftig jaar uit het arbeidscircuit te halen. Je verliest immers een pak ervaring. Het lijkt me veel beter om maatregelen te treffen om die mensen opnieuw aan een job te helpen. Kijk naar Renault Vilvoorde. De meerderheid van de ontslagen werknemers is elders aan de slag geraakt. Al kan ik brugpensioen vanuit politiek standpunt begrijpen: politiek is altijd een moeilijke evenwichtsoefening.»

Veto: Zijn de subsidies aan de automobielsector verantwoord?

Prof. Konings: «Hoewel de subsidies waarschijnlijk meegespeeld zullen hebben in de beslissing om de modellen toe te wijzen, zijn ze niet meer dan uitstel. Je probeert immers op een eigenlijk inefficiënte manier jobs te behouden. We moeten ons concentreren op onze gezonde sectoren, zoals logistiek en *research & development*. Daar moeten we onze troeven uitspelen.»

Veto: Brugpensioen, subsidies, het zijn niet echt structurele maatregelen. Wat moet er wel gebeuren?

Prof. Konings: «Het probleem is dat we in Vlaanderen allen onder de boerentoren wonen. We moeten ervoor zorgen dat de arbeiders veel mobieler worden. Volvo Gent creëert nieuwe jobs, maar wat voor zin heeft dat als niemand zich wil verplaatsen? We zullen in de toekomst moeten afstappen van het idee van een job voor het leven.»

«Het tweede probleem is dat we in Vlaanderen heel weinig starters hebben. Er worden niet genoeg risico's genomen. Aan de K.U.Leuven proberen we daar ook actief aan te werken. Als je in een spin-off met een goed idee naar voren komt, dan krijg je ook de middelen om dat uit te werken. Akkoord, soms loopt dat wel eens slecht af, maar je moet die risico's durven nemen. In dat opzicht zijn er in de Verenigde Staten veel meer *venture capitalists*. Europa kan daar nog wat van leren.»

Jubileum-tentoonstelling

Alfa, de studentenvereniging van Archeologie wordt 20 jaar. En dat werd gevierd! Op maandag 10 november opende een tentoonstelling en dat betekende meteen ook de opening van Alfa's feestweek.

Julie Vandenberghe

De vereniging ontstond op een herfstavond in november 1983, met als doel "barbaarsheid in te dijken en cultuur te verspreiden" (sic), maar ook om de relatie tussen kandidaturen en licenties te bevorderen. Voor dit jubileum heeft Alfa een tentoonstelling georganiseerd met materiaal uit die 20 jaar.

De vierde verdieping van het Erasmushuis is versierd met affiches van Alfa-tentoonstellingen en T-shirts. Op panelen wat verder in de gang kan je foto's bewonderen van dopen, allerhande thema-avonden en opgravingen. Vergeet zeker geen blik te werpen op het belangrijkste stuk van de tentoonstelling, het stichtingscertificaat, in oude spelling én gelegen in een roodfluwelen doek.

De huidige preses, Koen Demarsin, opende de tentoonstelling. Meteen gaf hij het woord aan een preses van *in den beginne*: Marc de Bie. Die riep enkele sfeerbeelden op: hoe Alfa als eerste de punkmuziek introduceerde op fuiven, hoe de 24-urenloop nog "krek" hetzelfde is en hoe nefast overmatig hotdoggebruik wel kan zijn.

Onder de genodigden veel studenten van vroeger. Dit was ook te merken aan de receptie nadien: vele dertigers en veertigers vonden elkaar terug en sloegen een babbeltje. Alles verliep in een gemoedelijk sfeer en Alfa zag dat het goed was. Als afsluiter van de dag was er een fuif in de Blauwe Kater waarvoor alle huidige en voormalige Alfaleden en overige studenten uitgenodigd waren. Het beloofde nog een lange nacht te worden.

Alfa doet ook een oproep aan alle studenten en personeelsleden van de K.U.Leuven. De vereniging probeert haar collectieve geheugen te herstellen en is daarom op zoek naar gegevens over de voorbije twintig jaar. Iedereen die Alfa aan informatie kan helpen, wordt gevraagd contact op te nemen met het presidium van Alfa: presidium@alfa.student.kuleuven.ac.be

ARCHEOLOGISCHE OPGRAVINGEN IN SAGALASSOS

Bric-à-brac in Turkije

Wie zijn hele zomervakantie in Turkije doorbrengt, wordt door zijn omgeving waarschijnlijk beschouwd als een fanatieke zonneklopper. Het kan echter ook anders: elk jaar gaan een aantal studenten van de K.U.Leuven meewerken aan het archeologische project in Sagalassos.

Laurens De Koster

Sagalassos is een enorme archeologische site in het zuiden van Turkije. Al meer dan tien jaar doet een internationaal en interdisciplinair team — met onder andere ingenieurs, geografen, computerspecialisten en nog vele andere — onder leiding van Marc Waelkens, prof aan de K.U.Leuven, er opgravingen om de oude stad volledig bloot te leggen. Bij die opgravingen is hulp zeer welkom, en studenten archeologie worden dan ook aangemoedigd om in Turkije stage te lopen. Johan Claeys studeert archeologie en ging de voorbije zomer al voor de derde keer in Sagalassos graven.

Veto: *Waarom is Sagalassos zo interessant?*

Johan Claeys: «In de zesde of de zevende eeuw werd de stad volledig verlaten, omdat er veel aardbevingen plaatsvonden in de buurt. Daardoor is er helemaal niets meer aan Sagalassos veranderd in meer dan duizend jaar en ligt alles er nog bij zoals vroeger. Daarbij komt nog dat Sagalassos erg moeilijk bereikbaar is: het ligt midden in de bergen, op 1700 meter hoogte. Als je bijvoorbeeld vergelijkt met Efeze, wat ook een heel interessante site is, zie je dat daar regelmatig

materialen weggenomen werden door latere generaties die nieuwe gebouwen wilden zetten. Sagalassos is wel enigszins aangetast door verschillende aardbevingen, maar je zou de hele stad opnieuw kunnen opbouwen. Jammer genoeg is dat onbetaalbaar.»

Veto: *Wat voor een stad was Sagalassos?*

Johan: «Het is moeilijk om 'nu' in te schatten hoe groot een stad vroeger was. Vaak proberen we om aan de hand van de grootte van het theater af te leiden hoeveel inwoners de stad had. Bij Sagalassos leiden schattingen dan tot ongeveer 20.000 inwoners, wat kan kloppen gezien de oppervlakte. In de tweede, derde eeuw na Christus was Sagalassos waarschijnlijk een provinciestad. We denken dat het een van de grotere steden in de provincie Pisidië geweest moet zijn, maar niet de provinciehoofdplaats.»

Marmer

Veto: *Welke gebouwen vind je er?*

Johan: «Sagalassos is echt een volledige stad. Er staat dus een theater, een stadion, thermen, een raadzaal of odeon, twee grote markten, winkels, fonteinen en ook veel gewone huizen. Er staat ook een woning ter ere van Alexander de Grote. De meeste gebouwen dateren uit de tweede, derde eeuw. Dat was het hoogtepunt van de stad en het hele Romeinse Rijk. Er staan ook nog oudere gebouwen. Zo vind je een fontein uit de eerste eeuw, en zelfs een aantal dingen van vóór Christus.»

Veto: *Kan je een evolutie zien in de stad?*

Johan: «Rond de tweede en de derde eeuw

werden er heel wat monumentale gebouwen opgetrokken. Later is dat wat verminderd: herstellingen werden uitgevoerd, maar alles werd wat minder monumentaal. Zo zie je soms dat er een muur wordt gezet om grote kamers in twee te verdelen, of dat het kapotte marmer opnieuw wordt aangewend als versiering. Dat noemen we Byzantijnse *bric-à-brac*.»

Veto: *Wat vinden de Turken eigenlijk van jullie aanwezigheid?*

Johan: «We kunnen helemaal niet klagen. Naar het schijnt zouden de plaatselijke inwoners op andere plaatsen in Turkije zelfs opgravingen saboteren, maar met de mensen van Aglasun, het plaatselijke dorp, is de relatie heel goed. We hebben trouwens via DNA-onderzoek ontdekt dat velen van hen afstammen van de bewoners van Sagalassos.»

«Professor Waelkens doet er ook alles aan om die band goed te houden. De meeste werkmannen op de site zijn bijvoorbeeld afkomstig van Aglasun, en die hebben onderhand al meer ervaring dan vele van de aanwezige archeologen.»

Veto: *Gaan er veel studenten mee graven in Sagalassos?*

Johan: «Vorige keer waren we met twaalf, wat vrij veel is. Goed nieuws is dat de meesten zeker willen terugkeren zolang ze studeren. Sagalassos is immers onvergelijkbaar met andere sites: het is veel groter en monumentaler. Ik ben ook al op andere plaatsen opgravingen gaan doen, en dan moet je heel lang zoeken om een beker of een stukje van een vaas te vinden. Dat is ook belangrijk, maar Sagalassos is toch van een andere orde.»

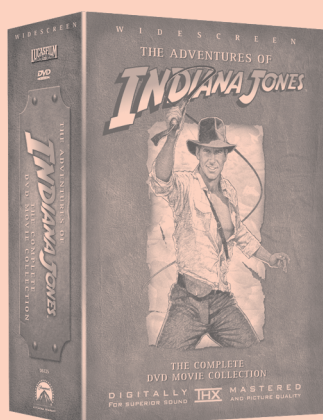

(foto Tijl Vereenooghe - www.sagalassos.be)

Wedstrijd

“Speel zelf eens Indiana Jones!”

Veto schenkt in samenwerking met studentenkring Alfa tien authentieke heuptassen van Indiana Jones weg. Zo kan iedereen in Leuven op zoek gaan naar Egyptische mummies en verloren gewaande artefacten uit de Bijbel. Deze wedstrijd vindt plaats naar aanleiding van de Belgische release van de verzamel-DVD-box van Indiana Jones, die vanaf nu in de winkel verkrijgbaar is. Naast de drie bekende films, is er een bijkomende DVD met extra beeldmateriaal. Archeologen — of zij die er van dromen dit ooit te worden — weten dus nu al wat ze aan de Sint moeten vragen.

Hoe deelnemen?

Om kans te maken op één van de prijzen, moet je het antwoord zien te vinden op volgende vraag: 'Wat is de volledige naam van de allereerste preses van Alfa?'. Het antwoord kun je vinden op de tentoonstelling. Stuur daarna voor vrijdag 21 november om 15u een mailtje naar indianajones@veto.be met het juiste antwoord. Een onschuldige studentenhand zal onder de juiste inzendingen de winnaars trekken. Zij worden persoonlijk op de hoogte gebracht. Veel succes!

"Er hangt een mythe rond het woord preses"

Hoera, hoera, Alfa werd deze week 20, dus was het tijd voor een interview met Alfa's man aan de macht. We gingen met hem praten op de vooravond van de opening van de tentoonstelling en vonden hem ergens tussen de archeologische restanten op de vierde verdieping van het Erasmushuis. Een gesprek over de korthed der dagen, een open presidium, universitaire bureaucratie en de zaligheid van het eigen bed.

Ward Segers & Julie Vandenberghe

Veto: Wat zijn de mooie en minder mooie kanten van het presserschap?

Koen Demarsin: «Het mooie is dat je leert samenwerken met verschillende mensen. Vroeger heb ik Archeologische Werkgroep gedaan en leerde ik mijn eigen functie, maar nu is de diversiteit van het werk groter. Langs de ene kant kom je met meer mensen in contact en moet je dus van alles iets af weten, maar langs de andere kant weet je dat er andere mensen zijn die er meer van afweten.»

«Je leert verschillende zaken: vergaderen, met mensen samenwerken, in de plaats van impulsief meer doordacht uit de hoek komen. Dat laatste is belangrijk omdat je een bemiddelaarsrol hebt, compromissen moet sluiten en de taak hebt alles in goede banen te leiden en mensen te motiveren. Het gaat om de leidersfunctie die je leert uitoefenen. Dat heb ik niet onderschat door de verantwoordelijkheid van mijn functie in het presidium van vorig jaar. Maar het was wel allemaal verrassend nieuw. Dat is het positieve.»

«Negatief is, en dat weet je op voorhand, dat als er een taak niet ingevuld wordt of er iets is dat niet door één functie kan uitgevoerd worden, dat je daar dan altijd moet bij inspringen. Het kan dan op een bepaald moment zoveel worden dat je vreselijk oververmoeid wordt. Maar ik doe het allemaal graag dus zet ik me ervoor in. Soms heb ik wel het gevoel dat de dag te kort is om te leven, dat er te veel op een dag gedaan moet worden met het gevolg dat ik soms wel iets vergeet.»

«Het grootste negatieve voor mezelf is dat ik mezelf kritisch in vraag probeer te stellen. Alles wat fout loopt, ook al zien anderen het niet, ervaar ik als een persoonlijk falen. Dat is misschien eerder *freaky*, maar ik vind het belangrijk de perfectie na te streven. Voor de rest valt het presserschap mee, het is nu een persoonlijke verrijking aan het worden. Globaal gezien zal ik enorm veel bijgeleerd hebben.»

Veto: Valt het presserschap te combineren met een relatie?

Koen: «Voor het moment hoeft ik geen relatie. Het is gemakkelijker zonder, dan moet je met niemand rekening te houden. Niet dat ik tot mijn achtenzeventigste workaholic wil blijven, want dan heb je ook niets aan je leven gehad. Als het zich voordoet, dat moet dat daar maar bij. Dan heeft dat evenveel aandacht nodig en maak ik er tijd voor vrij.»

Veto: Vergroot het presserschap de erotische uitstraling?

Koen: «Ik heb daar tot nu toe niets van gemerkt. Ik denk dat de meeste presessen daar, zoals ik las in de vorige Veto's, geen last van hebben. Ik heb eens stilletjes zitten tellen en het merendeel is toch nog vrijgezel. Misschien werkt het wel in de andere richting? Langs de andere kant heeft het woord preses op zich wel iets. Mijn vrienden maken er grapjes over. Als je het woord "preses" vervangt door "coördinator" dan spreekt dat minder tot de verbeelding. Er hangt een soort mythe rond. Het spreekt ergens aan, maar erotische uitstraling heeft het toch niet. Het heeft te maken met prestige, zeker tegenover de eerste en tweede kanners. Die kennen je nog niet en zijn jonger.»

Veto: Heeft een preses meer macht dan een gewone student?

Koen: «Ik denk het niet. Ik heb er nog niet veel van gemerkt en ik zou het eigenlijk ook niet willen. Dan begin je aan favoritisme te doen. Dat is niet eerlijk ten overstaan van de andere studenten en dan word je aangewreven dat je alles gedaan krijgt. Je krijgt wel macht die voorkomt uit je functie: door je aanwezigheid in de POC of in Kringraad. Die macht krijg je van je leden en het presidium en ik ben trouwens niet de enige die macht heeft.»

Iedereen

Veto: Is het presidium belangrijk voor de gewone student?

Koen: «Die vraag heb ik me ook al gesteld. Iets wat ik niet wil is een presidium dat apart staat van de rest van de studenten en daar probeer ik dit jaar hard aan te werken. Voor mij is het presidium iets dat moet openstaan voor iedereen. Ik apprecieer het als niet-presidiumleden ook naar de presidiumvergadering komen. We zouden moeten komen tot een vaste presidiumkern die dan ondersteund wordt door andere studenten. Daar werken we dit jaar aan door in de lessen langs te gaan en zoveel mogelijk mensen te motiveren om mee te doen. Dat is belangrijk!»

Veto: Als je één ding in één oogopslag zou kunnen veranderen, wat zou dat dan zijn?

Koen: «Misschien een paar praktische zaken. De opbouw van de tentoonstelling heeft heel wat moeite gekost. We moesten voor de reservatie van lokalen naar de Naamsestraat, voor geluidsmateriaal naar Heverlee en daar was het dan ook nog maar een uur per dag open. Voor een podium-element was het dan weer ergens anders in Heverlee te doen. Van afspraken tussen die diensten was totaal geen sprake. Dit is een mooi staaltje bureaucratie! En verder zou

het aangenamer zijn als een dag uit dertig uur zou bestaan. Dan heb ik wat meer tijd om te slapen.»

Veto: Slaag je erin om regelmatig te slapen?

Koen: «Uiteindelijk lukt het wel, maar je moet het jezelf opleggen en zeggen "nu ga ik eens op tijd in bed kruipen". Alleen de laatste weken lukt het wat minder met de festiviteiten. En dan moet ik ook nog mijn vrienden uit Leuven en Alfa onderhouden. Ik moet alles plannen en daar heb ik een hekel aan. Je hebt nooit nog eens een moment waarin je niets moet doen. Alles is gestructureerd en dat maakt het druk en hectisch.»

Veto: Moet een preses een goed voorbeeld stellen en stipt de lessen volgen?

Koen: «Daar ben ik dan al faliekant in gefaald. In het begin van het jaar lukt dat wel, maar nu begint het toch te minderen. Ik vind het voor mezelf wel belangrijk om naar de les te gaan. Ik voel me er niet goed bij als ik broos, maar soms lukt het gewoon niet om te gaan. Je moet ook aan je gezondheid denken! Je kan niet tot in de vroege uurtjes tappen en dan 's morgens weer in de les zitten. Je moet gewoon zien dat je de leerstof kan bijhouden. Maar om het voorbeeld te gaan geven? Ik denk dat de mensen zelf wel oud genoeg zijn om uit te maken of ze naar de les moeten of niet. En als ze dat niet doen zullen ze dat op het einde van het jaar wel merken.»

Hooi

Veto: Hoe reageerden je ouders en vrienden op het presserschap?

Koen: «Positief, maar in het begin waren ze verrast. Ik liep al een tijdje rond met het idee preses te worden en vroeg aan een aantal mensen wat ze ervan vonden. Ook mijn ouders en familie vonden het wel leuk maar waarschuwden me wel dat ik niet te veel hooi op mijn vork moest nemen. Ze zien me

wel eens 's morgens thuis komen en kijken dan wat vreemd, maar ze laten me doen.»

Veto: Maakt het verschil uit of de preses een man of een vrouw is?

Koen: «Ik kan me dat wel inbeelden. Ik heb het idee dat een vrouw fijnger gevoeliger is of meer op haar intuïtie kan afgaan. Ze kan mensen persoonlijker benaderen. Maar zeker weet ik het niet. Het kan ook omgekeerd zijn. Een man kan deze eigenschappen ook hebben en een vrouw kan soms ook alles in de war sturen. Maar dan komen we weer in een genderprobleem terecht waar mannen alles kordaat regelen en vrouwen het op een andere manier doen. Daar kan ik niet over oordelen, dat is voer voor sociologen.»

Veto: Wat is je limiet om zat te worden?

Koen: «Dat valt eigenlijk verdacht goed mee. Het voordeel is dat als je grens laag ligt, je minder geld moet opdoen om zat te geraken. Eigenlijk heb ik nog nooit uitgeteld wat mijn limiet is. Ik heb ook de indruk dat het soms varieert. Ik ben in ieder geval niet de mens om hele dagen zat rond te lopen. Ik hou alles graag onder controle.»

Veto: Hoe vaak ben je in je studentencarrière ontwaakt op een plaats waar je dat niet had verwacht?

Koen: «Dat sluit aan bij de vorige vraag. Ik ben altijd in mijn eigen bed wakker geworden en ben van plan dat ook zo te houden. Wakker worden naast een wildvreemde vrouw of vent zonder dat ik beseft wat er gebeurd is, dan begin ik me wel vragen te stellen (*lacht*). Dan is de pret voor mij eraf. Zolang ik me kan amuseren en onder controle houden, ben ik tevreden.»

Vraag voor de volgende preses: "Zijn er dingen die je dit jaar hebt moeten doen waarvan je gedacht had dat je ze nooit meer moest doen?"

"Het zou aangenamer zijn als een dag dertig uur zou duren"

(foto Pieter Baert)

De strijd tegen het ik-ken-nog-een-boersyndroom

200 000 banen, dat is de opdrachtverklaring van Verhofstadt II. De regering vraagt, maar de economie moet natuurlijk draaien en doet dat momenteel vooral vierkant. De Christen-Democratische Studenten (CDS) organiseerden in samenwerking met Ronduit! N-VA een debatavond over werkgelegenheid en economie.

Herman Loos

Voor dit debat zijn prof. Joep Konings van de K.U.Leuven, Bruno Tobback van sp.a en Jan Laurys uit de vakbondsvleugel van CD&V opgetrommeld. De toekomst van de Vlaamse economie wordt vertegenwoordigd door een dertigtal studenten.

Tegenwind

De werkgelegenheid in de industrie blijft dalen ten voordele van een groeiende dienstensector. De massale afdankingen bij Ford Genk zijn het voorlopige sluitstuk van een reeks zware klappen voor onze economie. Binnen enkele decennia zal slechts ongeveer tien procent van de Vlamingen werken in een veel productievere en hoofdzakelijk geautomatiseerde industrie. Jobs zullen sowieso verdwijnen en doen dit volgens prof. Konings eveneens in de lageloonlanden van Oost-Europa. Daarom is het volgens hem zinloos om overheidsgeld te besteden aan een bedrijf als Ford Genk; dit zorgt enkel voor uitstel van executie. Tobback geeft echter tegenwind. Hij stelt dat deze investeringen zich in twee- of zelfs drievoud zullen terugbetalen.

De sprekers hebben geen glazen bol. Toch is men het erover eens dat de industrie in de toekomst niet zal verdwijnen. België moet zich echter concentreren op haar eigen sterktes. Momenteel worden vooral slechte voorbeelden beloond met steun. Volgens Laurys is de expansiewetgeving tijdens de vorige regeringsperiode zwaar uit de hand gelopen. Buitenlandse bedrijven bemoeilijken echter een krachtig beleid. Belangrijke beslissingen worden namelijk elders genomen. Bovendien schrikken multinationals er niet voor terug hun gewicht in de schaal te werpen, zodat men in een politiek spel verzandt. Het blijft de vraag of de overheid in staat is tegengewicht te bieden.

De sterkte die wij te bieden hebben, wordt ook bij naam genoemd: intelligentie en creativiteit, vooral dan op hoogtechnologisch vlak. Men is het erover eens dat te weinig geld gaat naar onderzoek in Europa. Laurys wijst

erop dat de doctoraatsstudent die in het buitenland geld krijgt enkel met sociale aspecten, namelijk familie en vrienden, wordt teruggelokt. Er wordt daarom een lans gebroken voor de spin-offs van de K.U.Leuven die jobs creëren. Er moet echter dringend geld over de brug komen, want we zijn de boot aan het missen. Tobback waarschuwt echter dat deze investeringen moeten opbrengen, men kan niet eender wat steunen.

De complexiteit van de Belgische wetgeving werkt in ons nadeel. Een bedrijf moet immers duidelijk de winsten van een investering kunnen uitrekenen. Bruno Tobback verwijst naar onze politieke cultuur als het *ik-ken-nog-een-boersyndroom*. In een klein land als België kent elke ondernemer wel persoonlijk een parlementslid dat hij voor zijn kar kan spannen. Dit zorgt voor uitzonderingsregeltjes. De wetgeving moet dus eenvoudiger, maar daarom niet minder streng. De rechtszekerheid in Vlaanderen wil Tobback als een pluspunt beschouwen. In Rusland is er helemaal geen wetgeving, waardoor de cowboys aan de macht zijn. Administratieve vereenvoudiging moet echter een prioriteit zijn, aldus de eensgezinde sprekers.

Veerkracht

We kunnen er niet onderuit dat onze sociale welvaartstaat onder hevige druk staat. Het is belangrijk dat we voor een systeem kiezen van hetzij een laag, hetzij een hoog overheidsbeslag. Uit de zaal komt de vraag wat de heren denken van een intelligent overheidsbeslag, waarin overbodige postjes en diensten worden vermeden? De mededeling dat daaraan gewerkt wordt, overtuigt niet echt. De politici zijn het wel eens dat ons gecorrigeerde vrijmarktsysteem niet op de helling mag komen. De financiering van deze welvaartstaat zorgt voor minder eenstemmigheid.

Een ernstige verlaging van de loonlasten kan volgens prof. Konings vierhonderd duizend banen opleveren. Volgens Laurys zou ze vooral dienen om kaderleden en noodzakelijke informatica-experts beter te betalen. Bovendien slaat zo'n maatregel een gat in het budget dat België zich wegens haar enorme overheidsschuld niet kan veroorloven. Tenslotte bestaat er onzekerheid over hoe lang zo'n effect op zich laat wachten en de reacties in andere landen.

Alternatieve financiering is mogelijk en moet volgens Tobback ernstig overwogen worden. Vooral milieu- en energietaksen horen in dit rijtje. Prof. Konings denkt eerder aan een herstructurering van de welvaartstaat. Ook de werkloosheidsval, het te kleine verschil tussen een uitkering en het minimumloon, moet weggewerkt worden. Bovendien zullen de lifetime jobs stilaan verdwijnen. Flexibiliteit is het modewoord. De rigide arbeidsmarkt heeft daarom dringend nood aan meer veerkracht, die enkel door een wijziging van de bestaande instituten bekomen kan worden. Laurys vindt dat men vooral langdurig werklozen een traject moet aanbieden. Zogenaamde profiteurs moeten eruit, maar het mag geen heksenjacht worden. Sociale bestraffing van risicogedrag, zoals roken en zwaarlijvigheid, doet Tobback huiveren, wegens vooral te vinden in de lagere klassen. Rechtvaardigheid is volgens hem in dit verhaal ver zoek.

Klimaat

Maar de hamvraag blijft natuurlijk: hoe creëren onze politici nu meer jobs? Simpel, politici creëren geen jobs. Ze moet enkel zorgen voor rechtszekerheid, kwalitatief en democratisch onderwijs en een transparant klimaat dat aantrekkelijk is voor ondernemers. De toekomst voor ons welvaartssysteem ligt echter in afspraken op Europees niveau, die de economische unie financieel en sociaal moeten uitbreiden. Europa is voor velen nog steeds een ver-van-mijn-bedshow.

Eindstand 24-urenloop

- 1 Apolloon 909
- 2 VTK 894
- 3 Salvast 877
- 4 Groep T 877
- 5LBK 840
- 6 Ekonomika 837
- 7 Wina 814
- 8 Medica 814
- 9 UKK 769
- 10 Pauscollege 762
- 11 KHL 757
- 12 Bosconia 750
- 13 ME-BI 729
- 14 Letteren 729
- 15 Lerkeveld 719
- 16 Pepsy 718
- 17 Godspeed 69
- 18 Run For Specials 500

thursday november 20
ASIAN DUB
FOUNDATION
soundsystem
+ ashanti 3000 sound

Presales (JJ Records-Bilbo) or Before 00.00: 5 euro - After 00.00: 7 euro
organisatie: het depot
Info at www.hetdepot.be - info@hetdepot.be

Rumba & Co
superdiscount oude markt leuven 0475 280141

STELLA ARTOIS
RODOLFO SCOPPIO
DEPOT
KBC

Veto geeft drie duotickets weg voor 'Asian Dub Foundation' (20 november) Stuur als de bliksem een mailtje naar alfaset@loko.be

9

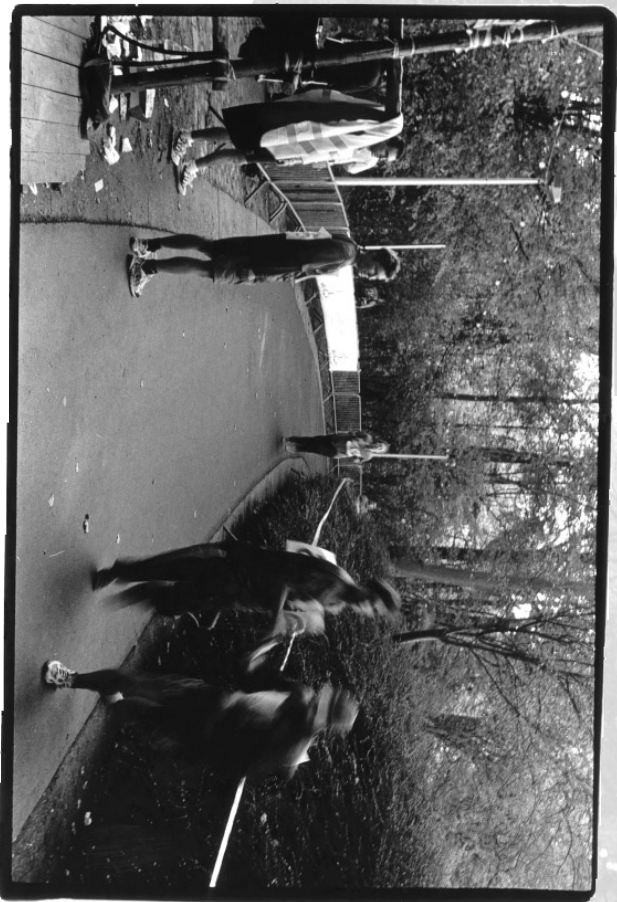
11

7

14

3

17

24-urenloop 2003-2004

1

20

0

22

24

Foto's: Christophe De Belder

Geen strip, maar beeldverhaal

Het is vaak een unieke gelegenheid om enkele jaren naar het buitenland te kunnen vertrekken. Als je ook nog beeldend kunstenaar bent, dan blijft deze ervaring niet zonder gevolgen. Kunstenaar Gerolf Van de Perre greep deze kans en maakte er een kunstproject over.

Pieter Baert

Toen Gerolf Van de Perre in 1999 de kans kreeg, om met zijn vrouw naar Beijing te vertrekken, besefte hij hoe uniek dit aanbod was. Tot dan combineerde hij lesgeven in het kunstonderwijs met het maken van eigen werk. Hij zette zijn leven in Gent stop en vertrok samen met zijn vrouw. De jaren die hij in China doorbracht, gaven hem de kans om met een project van lange adem naar buiten te komen.

Momenteel loopt er een tentoonstelling van zijn werk in de expositiezaal van de centrale bibliotheek op het Ladeuzeplein. Achter de balie, in de hal op het gelijkvloers, vind je de tentoonstellingsruimte. Van de Perre had hier al langer zijn oog op laten vallen. In samenwerking met het instituut voor culturele studies exposeert hij hier zijn 'Chinese projecten'. Twee in de expozaal zelf en één in de zijbeuk op het gelijkvloers.

In de zaal hangen schilderijen van een straatbeeld. Uit het raam van hun appartement in Beijing had Van de Perre een uitzicht op een building dat maar één verdieping boven de grond uitstak. De rest van het gebouw was nooit afgewerkt. Van bovenaf zag hij vreemd labyrint van gangen. De ramen zijn enkel op de binnenkoer gericht, waardoor je aan de straatkant uitkijkt op een blinde buitenmuur. Elke dag

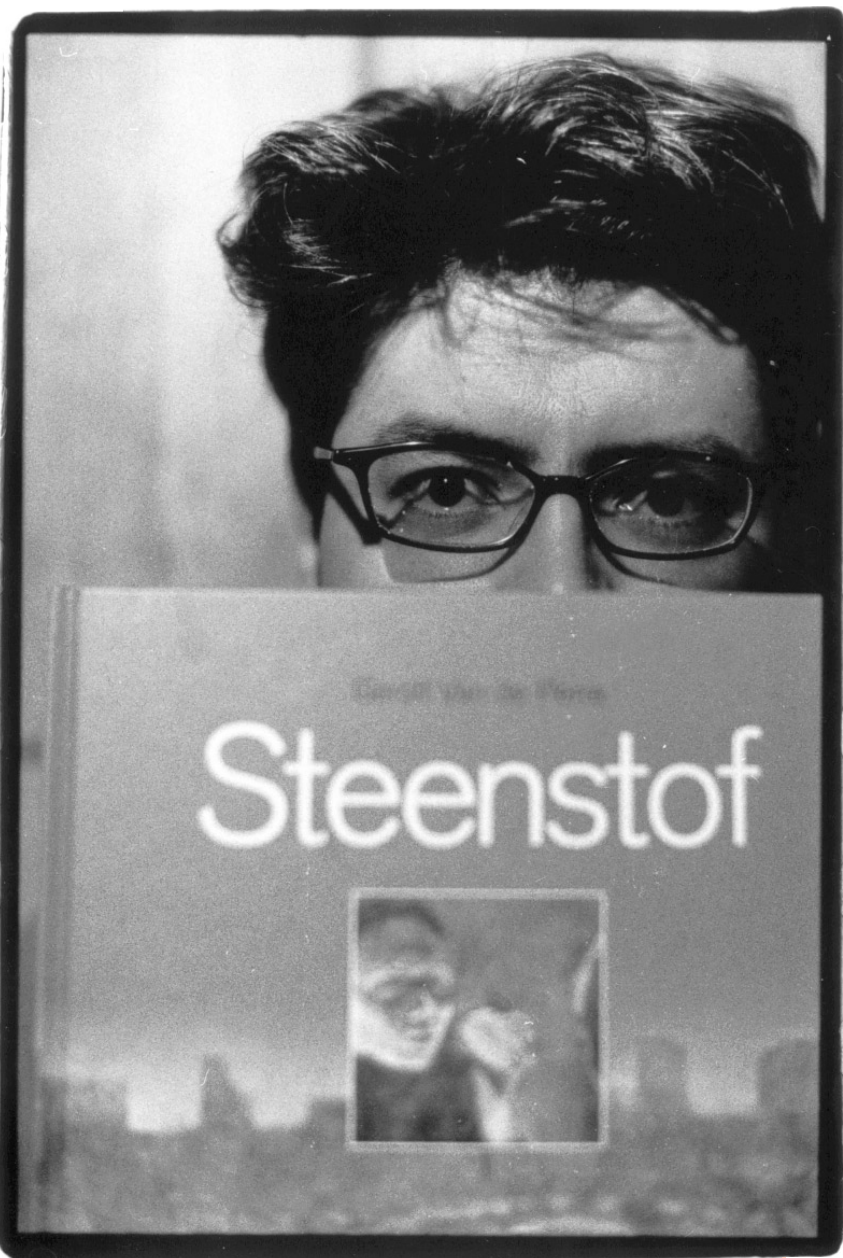
schilderde Van de Perre een impressie van het beeld dat zich door het venster aan hem voordeed.

De afbraak van traditionele woonwijken en de bouw van megalomane projecten slaan wild om zich heen. Ook het halfafgewerkte bouwproject dat je op de schilderijen ziet, werd vrij snel met de grond gelijk gemaakt om opnieuw plaats maken voor een moderner complex. Door deze veranderingen in het uitzicht, kwam ook het werk van Van de Perre in een stroomversnelling. Hij documenteerde dit proces, met zachte kleurvlakken op een reeks doeken. Eens de bouwwerken waren gestart, veranderde het beeld op één dag meer, dan het alle weken voordien tesamen had gedaan. Voor Van de Perre betekende dit lange dagen van rigoureuze arbeid.

De tekeningen in de kasten en aan de binnenwanden in de zaal zijn de originelen van het boek *Steenstof*. Ze zijn gemaakt op een fijn rijstpapier. Van de Perre legt uit dat hij een soort drukprocédé heeft toegepast door zijn tekeningen met een mes in plexiplaten te krassen. De groeven vulde hij met inkt en op de vlakken werkte hij met kleuren. Zo combineert hij het scherpe beeld, dat iets weg heeft van een pentekening met de wazige sfeer van kleuren die in elkaar overlopen. Van de Perre vertelt dat er wel degelijk overeenkomsten zijn met Chinees schilderwerk, maar dat de westerse techniek van krassen in schril contrast staat met het fluwele strelen van het papier met het penseel, zoals dat in China gebeurt.

Inplanting

Steenstof is geen strip, maar een

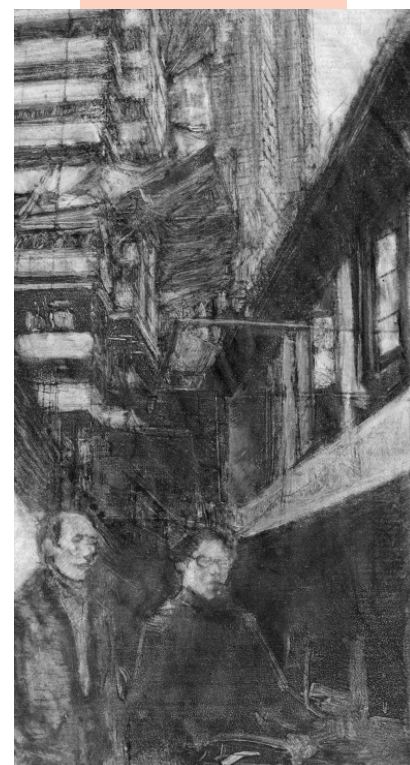
(foto: Pieter Baert)

beeldverhaal. Het boek combineert een eigen stijl van tekeningen met een minimum aan tekst. Ieder beeld op zich, verdient het om even stil bij te staan. De lijn die door het verhaal gaat, is er één van het oude tegenover het nieuwe. Een oud beeld dat afgebroken wordt, voor een nieuw monument dat opgetrokken wordt. De inplanting van elementen uit een vreemde cultuur in een traditionele samenleving, wordt in de verf gezet. Als lezer moet je uitzoeken hoe je het boek gaat bekijken. Als je het verhaal zowel kan lezen aan haar tekst als aan haar tekeningen, dan slaag je er in om het tot je door te laten dringen. Je moet er dus wel even voor stilstaan.

Op vraag van 'Het trage vuur', een tijdschrift voor Chinese literatuur, maakte Gerolf Van de Perre recent nog een nieuw werk. Het heet 'Domweg dapper in de Gelukstraat'. Met dit verhaal experimenteert de maker opnieuw met verschillende manieren om een verhaal over te brengen. Een kleine selectie van de originele tekeningen hangen uit in de expozaal. In de gaanderij zie je de plannen voor een nieuw werk uithangen. Enkele beelden van volksprotest en tanks verzwijgen de Chinese geschiedenis niet. Deze reeks waar Van de Perre een nieuw hoofdpersonage volgt, is een sterke aanzet voor een nieuw boek.

Gerolf Van de Perre stelt zijn werk tot 23 december tentoon in de expositiezaal van de centrale bibliotheek op het Ladeuzeplein. Op maandag en vrijdagmiddag zal de

auteur zelf aanwezig zijn. 'Steenstof' ligt voor 24 december in Het Besloten Land of op de tentoonstelling zelf.

PROGRAMMA VAN 19 T.E.M. 25 NOVEMBER 2003

WOENSDAG 19 NOVEMBER	
15u	SAMSON & SALLY
20u	THE KILLING
22u30	DOMÉSTICAS
DONDERDAG 20 NOVEMBER	
20u	GEERT WAEGEMAN LIVE
22u30	BC: "EIGEN VOLLEK EERST"
VRIJDAG 21 NOVEMBER	
20u	PREMIÈRE: VAN DEN HEILIGEN DRIEN
22u30	GEERT WAEGEMAN LIVE
ZATERDAG 22 NOVEMBER	
20u	DOMÉSTICAS
22u30	MUTANT ALIENS
ZONDAG 23 NOVEMBER	
15u	SAMSON & SALLY
20u	BC: "EIGEN VOLLEK EERST"
22u30	THE KILLING
MAANDAG 24 NOVEMBER	
20u	DOMÉSTICAS
22u30	MUTANT ALIENS
DINSDAG 25 NOVEMBER	
20u	MUTANT ALIENS
22u30	DOMÉSTICAS

"EIGEN VOLLEK EERST"
Een bloemlezing uit het werk van Jos De Gruyter en Harald Thys. Met de komende verkiezingen in gedachten, serveert ZED een koekje van eigen deeg naar een recept van Jos De Gruyter en Harald Thys. Hun video's werden o.m. vertoond in het Middelheim Museum (met DVD release!) en in de Singel. Ergens tussen Magritte, "In de Gloria" en Ed Wood in, werkt hun surreëel universum op de lachspieren, of toch, het laat niemand onberoerd. **BUITEN CATEGORIE**

VAN DEN HEILIGEN DRIEN
Première van de nieuwe kortfilm van Karen Vanderborcht. GRATIS toegang!

DOMÉSTICAS
Fernando Meirelles & Nando Olival / Brazilië / 2001 / 1u 25 min
/ Met: Claudia Missura, Grazielle Moretto, Lena Roque, e.a.
In "Domésticas" geven de regisseurs de Braziliaanse dienstmeisjes een eigen stem. Of liever stemmen. Er werken namelijk drie miljoen vrouwen in Brazilië als hulp in de huishouding, ieder met hun eigen verhaal over eenzaamheid, ambities, verlies, maar ook over onderlinge solidariteit en liefde...
Van de regisseur van "Cidade de Deus"!

MUTANT ALIENS **EXCLUSIEF IN ZED**
Bill Plympton / Verenigde Staten / 2001 / 1u 23min.
ENGELS GESPROKEN, ENKEL FRANS ONDERTITELD
Astronaut Earl Jensen verdwaalde twintig jaar geleden in de ruimte. Iedereen waant hem dood, ook zijn dochter Josie, die vijf jaar was op het moment van het drama. Josie werkt nu in een observatorium en op zekere dag ziet ze door haar telelens een enorme asteroïde die recht op de aarde afstevent. Het einde van de wereld zal echter niet plaatsvinden want de gloeiende neerstortende lava blijkt niets anders te zijn dan de raket van papa die terugkeert naar Moeder Aarde in het charmante gezelschap van vijf mutanten uit de ruimte...
Deze film won de Grote Prijs op het Festival d'Annecy 2001 én op het Festival de Deauville 2001.

GEERT WAEGEMAN BEGELEIDT LIVE "DR. JEKYLL & MR. HYDE"
Deze versie van het overbekende verhaal (naar het gelijknamige boek van Robert Louis Stevenson) wordt door filmkenners beschouwd als een van de eerste horrorfilms in de filmgeschiedenis. De muzikant Geert Waegeman maakte een eigentijdse compositie bij deze film. Dat maakt van dit project de unieke en dramatische confrontatie van stille film met akoestische én elektronische muziek.

THE KILLING (Stanley Kubrick, USA, 1956)

Veto geeft vijf duotickets weg voor de Geert Waegemans-voorstelling van 20 november, 20u!!
Mail als de bliksem naar alfaset@loko.be
Je kan meedoen tot donderdag 14u.

"En daarna volgt misschien een lange wereldreis"

DAAU, ofte voluit Die Anarchistische Abuntunterhaltung, begint samen met het al even illustere gezelschap Troissoeur aan een nieuwe tournee langs de grote Vlaamse cultuurhuizen. De Anarchisten verbazen telkens opnieuw met onconventionele muziek en onvoorspelbare projecten, maar blijven precies door hun unieke klank toch herkenbaar. Na jaren geflirt met elektronica, gaan ze nu terug de akoestische toer op.

Vanessa Vansintjan

De terugkeer naar de basisbezetting zal de trouwe fans ongetwijfeld verheugen. Het is van de eerste cd geleden, zo'n tien jaar terug, dat de professioneel opgeleide muzikanten nog louter de grenzen van hun eigen instrumenten verkenden. Sony Classic zag in DAAU de nieuwe belichaming van de klassieke muziek en plaatste ze onder hun label. Maar zoals het ware anarchisten betaamt, past DAAU in geen enkel hokje.

Tegen de zin van Sony Classic, deed op de tweede cd *We Need New Animals* de digitale technologie zijn intrede, samen met de gaststemmen van An Pierlé en Angélique Willkie (Zap Mama). Het is in deze periode dat DAAU het voorprogramma van Björk en 16 Horspower siert. Toch overschrijden ze pas met hun derde cd *Live Transmission*, 2001 even het alternatieve circuit, wanneer

ze met de minihit "Mary Go Round" airplay krijgen op de Vlaamse radio. Pianist Adriaan Lenski en drummer Janek Kowalski versterken het oorspronkelijke kwartet.

"We hebben al zoveel uitgeprobeerd dat we terug goesting kregen om louter akoestisch te gaan"

Rijk

Bovendien behoren ze in 2002 en 2003 tot de weinige, maar gelukkige 'pop'-groepen die projectsubsidies krijgen van de Vlaamse gemeenschap, samen met bijvoorbeeld Millionaire, Das Pop en Kadriil. Rijk werden de Anarchisten daar niet van, maar het scheidt wel de ruimte om meer energie in de composities zelf te steken. Die kan u zondag beluisteren in de Stads-

schouwburg, maar lees vooral eerst wat Roel van Camp, de accordeonist van DAAU, daarover te vertellen heeft. Elke avond zijn er twee optredens: één van Troissoeur en één DAAU die voornamelijk akoestische muziek brengt.

Veto: *Spelen jullie dan niet samen met Troissoeur?*

van Camp: «We hebben al een paar keer samen gerepeteerd, maar we weten nog niet wat dat gaat geven op het podium zelf. Als het er van komt, is dat alleszins geen voorbereid blok. Hopelijk wordt elke avond toch een beetje anders. Onze optredens zijn moeilijk te voorspellen en dat is ook het fijne voor onszelf en het publiek. Als je samen naar buiten treedt, krijgt dat gegeven nogal veel belang. Dat is niet de hoofdprioriteit, beschouw het eerder als twee optredens in één. We hopen zo iets anders te kunnen bieden dan de klassieke hoofdact met een voorprogramma als opwarmertje.»

Veto: *Het wordt een akoestisch optreden. Keren jullie dan terug naar de periode van de eerste cd, weg van de experimenten met elektronica van de laatste jaren?*

van Camp: «Dat zal zoiets zijn. We hebben een jaar lang nieuwe muziek gemaakt, te-

rug akoestisch. Of dat klinkt zoals op onze eerste cd kan ik niet zeggen. Dat is al te lang geleden (lacht). Ondertussen zijn we

ouder en is ons leven zo geëvolueerd dat het toch anders zal klinken. De bezetting is wel weer dezelfde: we spelen terug met de vier kernmuzikanten van in het begin, zonder Adriaan Lenski op piano en Janek Kowalski op drums. Zij zijn er nu niet bij, maar dat wil niet zeggen dat ze definitief weg zijn uit DAAU.

«Over die omschakeling is best wel nagedacht. We hebben al zoveel uitgeprobeerd dat we terug goesting kregen om louter akoestisch te gaan. Begin 2004 nemen we

onze nieuwe cd op, die waarschijnlijk ook die richting zal uitgaan. Volgende keer wordt het weer wat anders, we kiezen nooit voor één specifieke formule die werkt en waarop we blijven teren. We zien wel.»

ik nog niet verklappen, maar wel dat het gaat zowel om mensen waarmee we in het verleden al hebben samengewerkt, als om nieuwe namen.»

Veto: *Wat brengt de toekomst?*

van Camp:

«Voorlopig blijven we nog even akoestisch spelen, want we hebben gemerkt dat dat toch verfijnder klinkt dan wanneer je met beats speelt. Wat erna gaat gebeuren, staat absoluut niet vast. Misschien volgt er wel een heel lange vakantie. Iedereen neemt wel eens een paar maanden pauze, maar dat is toch nog te kort om echt afstand te kunnen doen van waar je mee bezig bent. Soms leeft het gevoel dat je ook wel eens wat anders wilt doen dan muziek maken. Als er iemand droomt van een grote wereldreis, is dit het moment. Om daarna terug samen muziek te maken, natuurlijk!»

(foto: Sven van Baarie)

Pauze

Veto: *Op jullie webstek staat te lezen dat er eind november een speciale editie van jullie muziek uitkomt. Wat wordt dat precies?*

van Camp: «Die zal enkel online te bestellen zijn. Het wordt een collage met DAAU-materiaal van de afgelopen tien jaar, bewerkt door andere muzikanten en onszelf. Er zal veel onbekend materiaal ontstaan. Wie er precies de revue doet, kan

De tournee DAAU VS TROISSOEUR begint dinsdag 18 november in de AB Box in Brussel en komt zondag 23 november in de Stadsschouwburg van Leuven.

Info en tickets: (016) 22 21 33
www.leuven.be/cultuurcentrum
www.daau.com

MOORD, MISDAAD EN SUSPENSE IN DE FILM

Geweld voor uw geld

Vorig jaar schotelde de vzw *Laluna* onder de noemer 'Filmparade' het filmlievend publiek van Studio's elke week een meesterwerk uit de zestiger jaren voor: *2001: A Space Odyssey*, *Once upon a time in the West*, enz. Dit jaar bestaat de Filmparade uit een uitgelezen selectie misdaadfilms. Veto ving de schoten alvast even op.

Hannes Dedeurwaerder

Je kan er de klok mee gelijk zetten: dinsdagavond om 22u30 speelt in Studio 1 een parel van een suspensefilm. Niet zomaar de eerste de beste *whodunnit*, maar gegarandeerd een klassieker, oud of recent, die de eeuwigheid als vooruitzicht heeft. We hebben er reeds drie achter de kiezen. Hitchcocks *Shadow of a doubt*, Welles' *Touch of evil* en Wilders' *Some like it hot*. Maar niet getreurd, met nog vierentwintig stuks voor de boeg blijft het tot mei smullen geblazen.

De films zijn in vier categorieën onderverdeeld: er zijn de Franse *polar*-films, die vooral in de jaren zestig bekendheid verwierven met intelligente regisseurs als François Truffaut en René Clément. In dit genre krijgen we onder andere *Tirez sur le pianiste* en *Plein soleil* te zien.

Meer bekend is ongetwijfeld de *film noir*, het genre dat door meesters als Billy Wilder en Orson Welles tot grote perfectie werd gebracht. Niet alleen de oermeesterwerken uit de jaren veertig en vijftig komen hierbij aan bod: *The postman always rings twice* en *The big sleep*, maar ook de zeer fijne en meer recente werkstukken van Lynch *Blue Velvet* en de gebroeders Coen met *Miller's Crossing*.

Moordwif

Een derde categorie is wellicht in het leven geroepen voor zij die geilen op onbereikbare, buitenaards koele, al dan niet zwart-witte moordwifven, in het jargon *femmes fatales* genoemd. Geïnteresseerden spoeden zich dan ook naar, we doen maar een greep, *Double indemnity* en *Gloria*.

Ten slotte is er de categorie *buiten categorie*, die eerlijk gezegd onze voorkeur wegdraagt, want betere misdaadfilms dan *Badlands*, *Bonnie and Clyde* en *The conversation* zijn ons netvlies vooralsnog niet gepasseerd.

Uiteraard is deze indeling arbitrair en zou het de kijklustige geenszins mogen afschrikken. Het aanbod bestaat uit stuk voor stuk schitterende films, die gewoon voor het gemak het label van 'misdadefilm' krijgen opgekleefd. Het intelligente en eigenwijze van deze meesterwerken bestaat er immers in dat ze hun genre hebben overschreden, verruimd of subtiel geparodieerd, zodat er van het clichématige held-knalt-schurk-neer-verhaal weinig of niets te bespeuren valt. Veto weet daarom deze Filmparade danig te appreciëren en raadt de lezer aan deze toppers niet aan zich voorbij te laten gaan.

Meer informatie over inhoud en data is te vinden op www.studios.be of in het Filmparade-programmaboekje, dat in de Studio's te verkrijgen is.

Het Elixir

Episode 08

WAT VOORAFGING: Nico kwam op de begrafenis van Nonkel Door te weten dat hij een formule heeft die erg belangrijke gevolgen kan hebben. Paul Nuyens, een oud collega van Nonkel Door, wil tegen elke prijs de formule kopen. Nico twijfelde en eiste eerst meer informatie.

Nico dronk het bodempje van zijn pint leeg en keek op zijn horloge. Vier uur zeventien. De man was ruimschoots te laat en Nico had wel andere dingen te doen dan hier op hem te zitten wachten. Net toen hij zijn jas terug toeristte, kwam Paul Nuyens het etablissement binnen, duidelijk buiten adem. Hij herkende Nico en kwam meteen op hem af.

"Het spijt me dat ik zo laat ben. Ik heb me gehaast, maar het verkeer... En dan een parkeerplaats vinden... Vreselijk. Goed. Wat drink je nog?" Nuyens deed teken naar de waard voor nog twee pintjes te brengen en zette zich neer.

"Voor ik je iets vertel wil ik de formule zien. Voor wat, hoort wat, begrijp je?" Nico knikte. Hij had het kistje meegenomen, in een rugzakje. Hij zette het op tafel, opende het slot met het sleuteltje en verwijderde

het deksel van het kistje. Het vergeelde papier bewoog een beetje alsof het smeekte om vrij gelaten te worden, om onthuld te worden. Nuyens nam het er voorzichtig uit, opende het uiterst langzaam en verstijfde dan. Hij keek enkel nog naar het blad voor hem.

"Meneer Nuyens? Is het de formule die u bedoelde?"

"Sorry," Nuyens kwam terug op de wereld. "Ja," bevestigde hij dan. "Het is inderdaad de formule waarnaar ik op zoek ben. Mag ik vragen hoe u eraan bent gekomen?"

"Ze is mij nagelaten door Isidoor Van Nieuwenhuize. Hij heeft vijf jaar bij ons ingewoond, toen hij vertrok heeft hij dit voor mij achtergelaten. Ik weet niet waarom ik het precies kreeg, er stak geen verklaring bij."

"Hoe oud was u toen Isidoor bij u verbleef?"

"Ik was vijf toen hij bij ons introk, tien toen hij het huis verliet."

Nuyens leek de informatie deskundig te verwerken. Na elk antwoord van Nico knikte hij kort. Hij had zijn handen opnieuw tegen elkaar gelegd, de vingertoppen tegen de gesloten mond. Nico durfde hem niet te

storen in zijn concentratie, maar wilde nu wel graag weten wat de formule zo belangrijk maakte, waarom Nuyens er naar op zoek was geweest en waarom hij er zelfs geld voor had willen bieden.

"Meneer Nuyens, ik zou graag wat meer weten over de formule."

Nuyens knikte, dronk van het bier dat nu voorgeschoteld werd.

"Misschien begin ik best met een woordje uitleg over mijn connectie met Isidoor Van Nieuwenhuize. We werkten samen."

"Wat voor werk deed u?"

"Experimentele geneeskunde. We werkten samen op het laboratorium. Ik leidde een onderzoek naar de nieuwste technologieën om operaties uit te voeren.

Isidoor Van Nieuwenhuize werkte op een andere afdeling. Wij waren de testers, wij kregen zaken van anderen, zochten naar optimale methoden om de nieuwe technieken te gebruiken. Van Nieuwenhuize zat op de afdeling die de nieuwe methodes creëerde. We kwamen goed overeen, we namen dezelfde trein, we raakten bevriend. Samen met de mannen die u op de begrafenis heeft gezien. We waren allemaal bezig met éénzelfde zaak, de geneeskunde volledig uit te diepen. Van Nieuwenhuize ging daar het verst in."

"Hoe dan?"

"Van Nieuwenhuize was echt gebiologeerd, was nauwelijks nog bezig met de mens waarop de techniek werd toegepast. Hij wilde de kennis en de beschikbare mogelijkheden, de hele mikmak tot zijn uiterste mogelijkheden drijven. Er waren zo nog wel collega's, maar niemand kon tippen aan Van Nieuwenhuize."

Nico dronk van zijn pint, slikte de informatie die hij net gekregen had even door. Nonkel Door was dus een geneeskundige geweest. Waarom had hij hem dan nooit naar dat zozegde laboratorium zien gaan? Wat had de formule ermee te maken? Hij stelde de vraag aan Nuyens.

"Zoals ik al zei was Van Nieuwenhuize nogal bezeten met de experimenten waarmee hij bezig was. Bovendien had hij nog een andere obsessie: geschiedenis. Hij was verzot op oude boeken. Buiten zijn uren zat hij vaak uren in oude geschriften te zoeken naar geneeswijzen en volkswijsheden over helende planten. Er mocht niets verloren gaan, zei hij altijd, er was al zoveel dat onder het stof lag, vergeten en vergeeld. Hij haalde er nooit echt veel kennis uit, uit zijn oude boeken, tot hij plotseling in een impasse de juiste oplossing vond, een oplossing waar anderen niet aan hadden gedacht. Dat dankte hij aan zijn boeken, vond hij. We lieten hem maar doen, lachten er wat mee, we hadden allemaal een hobby. Maar bij Van Nieuwenhuize was het meer dan een hobby, meer dan een baan. Het werd een obsessie, hij vergat helemaal de mens op wie zijn nieuwe vondsten zouden worden toegepast, verloor contact met de wereld. Toen ontdekte hij de formule."

"Ik weet niet waar hij de formule gehaald heeft. Ik vermoed uit een van zijn boeken. Vanaf het moment dat hij ze ontdekt had, veranderde hij helemaal. Hij begon geniepig te doen, begon langer te werken, bestelde vreemde producten die we tevoren nooit in het laboratorium hadden gebruikt. Het leek alsof hij buiten zijn uren zelf iets aan het brouwen was. Niet alleen wij begrepen dat. De directie wees hem op zijn rechten, zelf brouwseltjes maken was daar niet bij en waarschuwde hem dan ook. Om zich tegen zichzelf te beschermen vertelde hij ons wat hij had ontdekt, toonde ons de formule. Wat die opleverde, wilde hij echter niet kwijt. Hij heeft nog één jaar bij ons gewerkt, een jaar waarin hij voortdurend zichzelf moest verdedigen en duidelijk zowel geheimen als producten achterhield.

We hadden er geen twijfels meer over: hij probeerde de formule om te zetten in iets tastbaars. Maar voor het zover kon komen, verdween hij. De directie zei dat hij op hun aanvraag ontslag had genomen. We probeerden hem te bereiken op zijn thuisadres, bij zijn zuster waar hij vaak kwam, niemand wist waar hij heen was. Hij was gewoon verdwenen."

Er viel een stilte. Het leek alsof Nuyens uitgepraat was, maar dat kon Nico niet geloven, dat wou hij niet geloven. Er moest toch meer zijn, anders zou Nuyens toch nooit geld willen bieden voor de formule.

"Dat is het? Hij neemt ontslag, verdwijnt, duikt een tijdje later bij ons op, verdwijnt terug en sterft? Niets meer?"

"Toch wel. Een periode van een aantal maanden na zijn ontslag kreeg ik een brief van Van Nieuwenhuize, uit de kolonie. Dat hij er een mooie betrekking had, dat hij deed wat hij al die jaren al had willen doen. De brief was leuk geschreven, maar je merkte dat Van Nieuwenhuize loog. Hij deed niet wat hij wilde doen, hij was zijn job bij ons kwijt en zijn toegang tot een laboratorium waar hij zijn formule had kunnen verwezenlijken. De brieven die hij schreef stonden vol cryptische omschrijvingen en mysterieuze toespelingen op ziekte, leven en dood. Eerst dachten we dat hij gek geworden was. Even dachten we zelfs dat hij zelf ziek geworden was of dat hij speelde met de gedachte om zelf een einde te maken aan zijn leven. We wilden hem helpen, maar hij was onbereikbaar. De brieven die hij stuurde kwamen altijd van ergens anders.

Dan merkten we dat hij iets totaal anders bedoelde met de vreemde taal. Hij was niet ziek. Hij sprak over de verlossing van de dood, maar misschien niet de dood als verlossing. Daarnaast gaf hij ook andere hints. Ik merkte dat in zijn brieven er telkens een aantal woorden, soms maar een aantal letters, anders geschreven waren. Onderlijnd, in hoofdletters geschreven, zulke tekens. Eerst vond ik het raar, op de duur vond ik er een systeem in. Van Nieuwenhuize had er echt een puzzeltje van gemaakt. De letters en woorden vormden altijd dezelfde boodschap. Telkens opnieuw probeerde hij ons iets mee te delen."

"Wat dan?" Nico kon zich nu nog nauwelijks beheersen. Hij had al drie kwartier zitten luisteren naar een man die enkel zijn nieuwsgierigheid had aangescherpt. Hij wilde weten waarvoor de formule diende, waarmee Nonkel Door zo gepassioneerd bezig was geweest.

"De formule die hij had gevonden, zo schreef hij, was het enige medicijn dat er bestond tegen de ultieme ziekte, de enige die de mens nooit dacht te overwinnen. De formule leverde een levenselixir op, een medicijn tegen de dood."

Henrica'h

(Wordt vervolgd...)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je iets??

Kondig het gratis aan in de

e-Nieuwsbrief

<http://www.kuleuven.ac.be/nieuwsbrief>

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U.Leuven

K.U.LEUVEN GESIGNEERDE ARTIKELEN

Sportkledij, pennensets, sleutelhangers, paraplu's, enz.

OUDE MARKT 13

Open op werkdagen van 10-12u en 14-16u.

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je iets??

Stop het gratis in de database

Agenda K.U.Leuven

<http://agenda.kuleuven.be>

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 30
Nummer 8
17 november 2003

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Verantwoordelijke uitgever:
Joris Beckers

Hoofdredacteur:
Kris Malefason
Redactiesecretaris:
Joris Beckers

Redactie:
Laurens De Koster, Hanne Vermeiren.

Medewerkers:
Pieter 'Bitterbal' Baert, Joris 'Beckers' Beckers, Christophe 'Bicky' De Belder, Ben 'Kleintje' Deboeck, Hannes 'Drumsticks' Dedeurwaerder, Dries 'Servella' De Smet, Laurens 'Mitraillette' De Koster, Lieven 'Stoofvleessaus' De Rouck, Wim 'Garnaalkrokot' Gemoets, Sieghild 'Samoerai' Lacoere, Thomas 'Loempia' Leys, Herman 'Hamburger' Loos, Kris 'Mayonaise' Malefason, Ward 'Sitostick' Segers, Kurt 'Saté' Smeets, Julie 'Vleesje' Vandenberghe, Jeroen 'Vlampijp' Vandromme, Sven 'Specialsaus' Vannecke, Vanessa 'Vleeskrokot' Vansintjan, Hanne 'Viandel' Vermeiren.

Doka:
Pieter Baert, Christophe De Belder.

Cartoons:
Sh3ll4c, Ward.

DTP:
Joris Beckers, Ben Deboeck, Thomas Leys, Kris Malefason, Hanne Vermeiren.

Eindredactie:
Joris Beckers, Ben Deboeck, Thomas Leys, Kris Malefason, Hanne Vermeiren.

Internet:
<http://www.veto.be>

Nieuwsgroep:
kotnet.veto

Publiciteit:
Alfaset cvba - Leen Cuypers
alfaset@chello.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempensland (Herentals)

Oplage:
9000 exemplaren

ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdag-namiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, Internet, kok, ...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres.

Agenda

17/11 tot 24/11

DONDERDAG

20.00 u **DEBAT** Gespreksavond 'Andersglobalisering en de identiteitskwesitie', met Bambi Ceuppens (Dr. in de sociale antropologie), Himi Kaçar (Radiks), Gunther Lippens (specialist in Queer- en genderthema,s), Hilde Verschaeve (Femistische Anarchistische Madammen), in CC Oratoriënhof, org. Masereelfonds Leuven.

Ad Valvas

17/11 tot 24/11

ROMANIA

• 17/11 om 21.00 u: Quiz, gepresenteerd door de liefvallige Cathy en Fie in Sixties style en om 24u gratis vat in de Fak, in MSI 02.15, toeg. 1/1,5. • 18/11 om 20.30 u: Schlagercantus, in Ambiorix, toeg. 9/11. • 19/11 om 13.00 u: Alles-kan-beter-marathon met popcorn, in Perma van E.O.S. • 19/11 om 22.00 u: Extravaganzafluif met korting en gratis bonnetje voor wie verkleed is, in Albatros, toeg. 2/2,5. • 20/11 om 12.00 u: Tavernenamiddag te Taverne da Nico e Tina, met heerlijke spaghetti bolognaise en macaroni ham-kaas, bon appétit!, in de Fak. • 20/11 om 19.30 u: Proffenvertelavond, waarbij proffen vertellen over hun studententijd, in MSI 00.14. • 21/11 om 12.00 u: Croque-monsieur, MMMMMhjjjj jamie!, in hal van het MSI.

VTK

• 20/11 om 20.00 u: Debat met o.a. burgemeester Tobback over huisvesting, in ESTAT-auditorium.

Veto te snel uitgelezen?

Discussieer verder op onze eigen nieuwsgroep: kotnet.veto

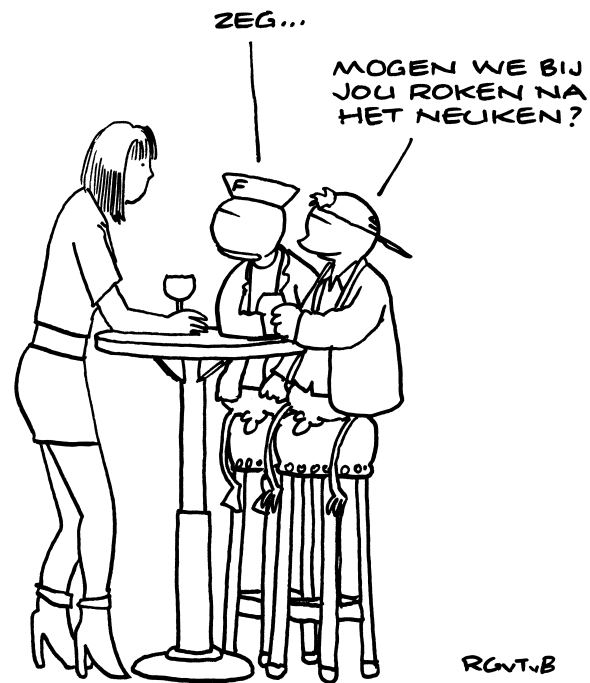
www.veto.be

Veto bij je thuis?

Neem een abonnement: voor 10 euro wekelijks in je bus.

001-0959719-77

FOKKE & SUKKE WETEN DAT ZE LEUK ZIJN

www.foksuk.nl

De vrije tribune kan bezorgd worden op het redactiesecretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moet vóór vrijdagmiddag 14.00 u binnen zijn via e-mail op het adres veto@veto.be.

De vrije tribune staat open voor iedere persoon of organisatie die met redelijke argumenten een standpunt verdedigt of een gefundeerde mening formuleert. Het standpunt kan vrij aangebracht worden. De Persoon of organisatie is volledig verantwoordelijk en aansprakelijk voor de inhoud en kan slechts één maal per jaar een vrije tribune krijgen. De vrije tribune wordt steeds ondertekend met naam, studiejaar en volledig adres, en is onder geen beding anoniem. Eventuele reacties op een vrije tribune worden uitsluitend gegeven via lezersbrieven.

De vrije tribune wordt ofwel integraal ofwel niet gepubliceerd en is niet langer dan 7.000 tekens (spaties inbegrepen, wat overeenkomt met ± vier getikte bladzijden met dubbele interlinie). De redactie behoudt zich het recht voor de vrije tribune niet te plaatsen als aan de criteria van redelijke argumentatie, een standpunt en gefundeerd zijn niet strikt voldaan wordt.

Beste drukker,

deze advertentie
(12.5cm breed
19.5cm hoog)
werd aangeleverd door
Thomas Cook
(Margriet Deblock
09/2484773 of)
per ISDN

(dezelfde als de vorige weken,
gedateerd 3 oktober)

"Ik ben zeer slecht in explosieve sporten"

3,8 km zwemmen, 180 km fietsen en 42 km lopen; de gemiddelde student doet er ongeveer een half leven over. Leuvenaar Rutger Beke deed het enkele weken geleden op Hawaï in een dikke acht uur en werd daarmee tweede bij zijn debuut in de prestigieuze Ironman-triatlon, het officiële Wereldkampioenschap in een van de meest extreme sportdisciplines.

Christophe De Belder & Herman Loos

Veto mag dan over een ijzeren wil beschikken, tot Ironman zullen we het van zijn leven niet schoppen. Iemand moet het doen en waarom in de nabije toekomst niet Rutger Beke? Deze Leuvenaar bewees het afgelopen jaar in ieder geval dat hij niet langer een aanstormend talent is maar een regelrechte topper.

Veto: *Waarom hebt u voor een zware sport als triatlon gekozen?*

Rutger Beke: «Ik heb eerst voetbal, maar ik was daarin te afhankelijk van anderen. Ik wilde een individuele sport uitoefenen. Toen ik in '92 beelden van de Ironman in Hawaï zag, was ik direct verkocht. Ik ben toen wel niet onmiddellijk begonnen met triatlon, anders hadden mijn ouders waarschijnlijk gezegd: 'Zijde weer daar, zot!' Ik heb er eigenlijk wel bewust voor gekozen omdat het zo zwaar is; het is eigenlijk pure uithouding. Ik ben trouwens zeer slecht in explosieve sporten. Ik heb een jaar sportkot gedaan en in turnen was ik absoluut de slechtste van de sukkelars (*lacht*). Vanaf mijn 15 jaar ben ik gaan lopen, maar geen wedstrijden. Ik heb toen, op aanraden van mijn wiskundeleraar, wel drie jaar na elkaar de 20 km van Brussel gelopen.»

«Toen in Leuven een triatlonclub werd opgericht, ben ik daar in '95 onmiddellijk begonnen. In dat eerste jaar heb ik reeds enkele kwarttriatlons gelopen. Het jaar nadien kwam ik tot het besef dat ik een trainer nodig had, aangezien ik zelf niks van training afwist. Pieter Timmermans maakt sindsdien mijn schema's. Zwemmen was toen zeker mijn zwakste onderdeel. Ik heb eigenlijk pas fatsoenlijk leren zwemmen toen ik al 18 was. Ik verlies momenteel nog steeds enkele minuten, maar over vier kilometer is dat toch niet echt veel.»

Pronostiek

Veto: *Voor andere toppers was uw prestatie in Hawaï een verrassing. Was u zelf ook verrast?*

Beke: «Ik had reeds tweemaal het podium gehaald op het WK lange afstand, maar die wedstrijd is eigenlijk minder belangrijk in de triatlonwereld. In Hawaï zijn meer toppers aanwezig en die hadden nog niet van mij gehoord. Eén van de sponsors vraagt jaarlijks aan honderd *insiders* een pronostiek voor de topdrie; ik kwam op geen enkel lijstje voor. Nu, ik had het zelf ook niet verwacht, met een plaats bij de eerste tien zou ik zeer tevreden zijn geweest. Tijdens de wedstrijd speelde dat door mijn hoofd. Na het zwemmen ben ik naar de kopgroep van zo'n twintig man gefietst. Toen reed nog één persoon vooruit. Bij de wissel ben ik als derde beginnen lopen. Enkel Peter Reid, de latere winnaar, is mij nog voorbij gegaan. Ik ben dan opgeschoven naar de tweede positie en werd op het einde nog door een Nieuw-Zeelander bedreigd. Een ploegmaat die langs de kant van de weg stond te supporteren, schreeuwde mij echt vooruit. Dat heeft mij toen door enkele moeilijke momenten geholpen.»

Veto: *Waar zijn uw gedachten tijdens een inspanning die meer dan acht uur duurt?*

Beke: «Er zijn veel mensen die mij deze vraag stellen. Ik ben eigenlijk alleen met de wedstrijd bezig. Er zijn zoveel dingen waar je voortdurend aan moet denken. Het gaat allemaal ook rap voorbij (*lacht met Veto's verbijsterde blik*). Je zit bijvoorbeeld meer dan vier uur op de fiets, maar het lijkt veel minder lang. Het zwemmen, dat in werkelijkheid minder dan een uur duurt, gaat voor mij het traagste voorbij. Je bent dan alleen met jezelf bezig en je kan je geen beeld vormen van de rest van het veld.»

Broekventje

Veto: *U bent zesentwintig, wat zeer jong is in de triatlonsport. Hoe lang wilt u nog doorgaan en welke groeimarge denkt u dat u nog heeft?*

Beke: «Ik wil zeker nog tien jaar doorgaan, tenminste als ik gespaard blijf van hardnekkige blessures. Kijk naar Peter Reid, de winnaar in Hawaï, die wordt dit jaar reeds vijfendertig. Toen mijn trainer van de persconferentie

mijn loopprestatie op Hawaï, ik heb iets te veel verloren op de latere winnaar. Goed, ik ben nog jong, maar ik ben niet de enige opkomende jongere en de concurrentie wordt ook sterker. Bovendien zal ik het voordeel dat niemand mij kent volgend jaar niet meer hebben. Ze zullen mij van in de start in het oog houden en dat geeft toch wel een andere situatie.»

Veto: *U bent nu professioneel bezig met sport. Waarom heeft u voor sport gekozen?*

Beke: «Ik moet daar eerlijk in zijn: studeren is niet mijn ding. Als ik vroeger ging lopen, was dat eigenlijk een uitvlucht om niet te leren. Ik ging steeds langer lopen om mijn boeken te ontvluchten. Naar de les gaan vond ik niet erg, maar achter dat bureau zitten was er te veel aan. Als je mij als kind gevraagd had wat ik wilde worden, dan zou ik zeker beroepssporter geantwoord hebben, hoewel het toen nog niet duidelijk was in welke sport. Kijk, ik ga niet rijk worden van triatlon, maar dat vind ik niet erg. Het is mijn eigen keuze, anders was ik wel gaan tennissen.»

Uitlaatklep

Beke: «Ik heb echt wel geluk dat ik nu een contract heb met BLOSO. Ik heb eerst een paar jaren als redder gewerkt, terwijl ik nu betaald word om te sporten. Zonder steun zou ik dat niet kunnen. BLOSO zorgt enkel voor financiële steun, de rest wordt door het BIK-triatlonteam verzorgd. De persaanval voor het triatlon valt in België trouwens behoorlijk mee, er zijn toppers in andere sporten die het met veel minder belangstelling moeten doen. Enkel bij de jeugdwerking zijn er problemen. De meeste triatleten beginnen pas rond hun 18 jaar, voor kinderen is het niet echt een geschikte sport. Ik denk dat de jeugd best gerecrueteerd wordt in het zwemmen. Jonge talenten die een beetje op de zwemsport zijn uitgekeken, kunnen gemakkelijk overstappen naar het triatlon. Ze hebben een forse stap voor op mensen als ik, die op die leeftijd amper konden zwemmen. Momenteel zijn er trouwens enkele opkomende talenten in België die uit de zwemsport komen.»

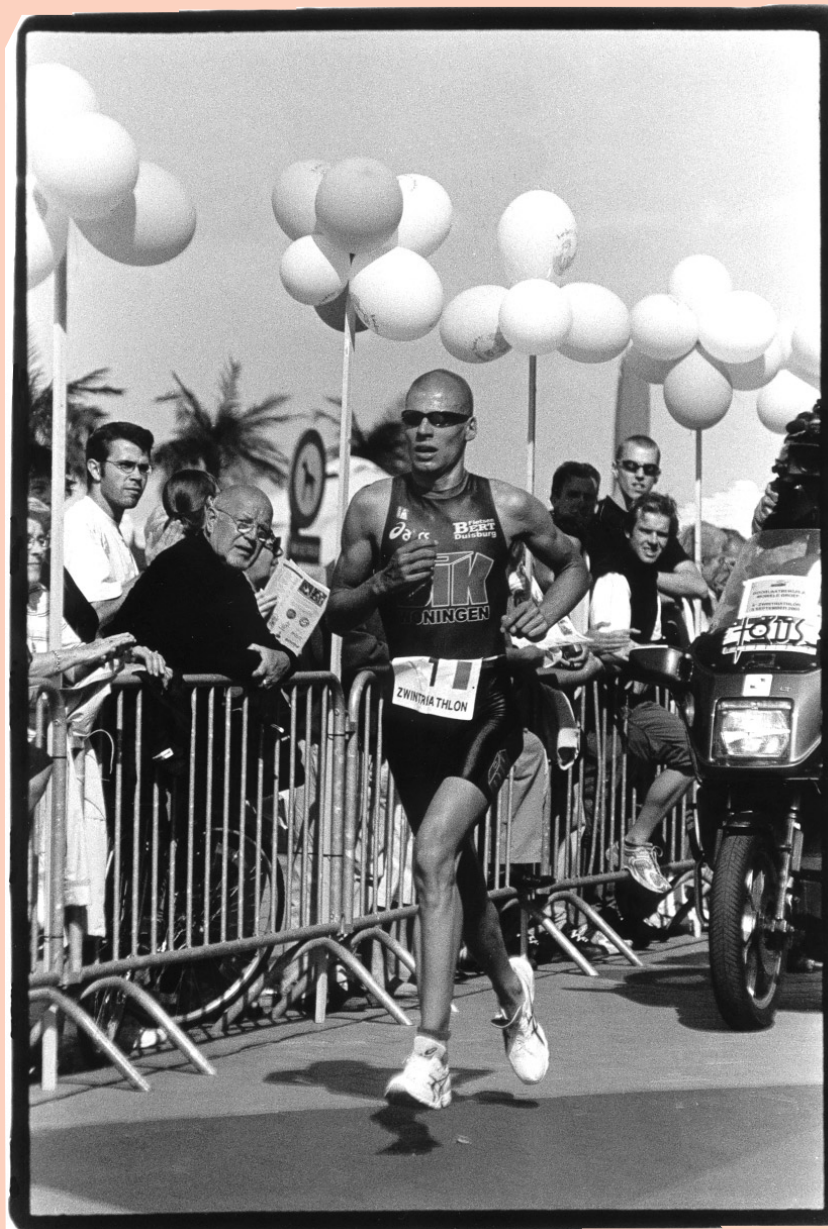
Veto: *U bent getrouwd op Hawaï. Denkt u dat het uw prestaties in positieve zin kan beïnvloeden, zoals bij Justine Henin-Hardenne?*

Beke: «Ik ben al tien jaar samen met mijn vrouw, er verandert dus niet veel. Wij woonden ook al bijna vijf jaar samen. Ze doet zelf ook aan triatlon, maar dan als hobby. Ze werkt als kinesiste en voor haar is het een ideale uitlaatklep. Volgend jaar wil ze zelfs een volledige triatlon lopen. Voor mij is het natuurlijk plezant omdat ze goed begrijpt wat ik allemaal moet doen en laten voor mijn sport. Ze weet dat ik op mijn voeding moet letten en vaak vroeg ga slapen. We zwemmen zelfs vaak samen; voor lopen en fietsen gaat dat echter niet. Het is voor mij alleszins gemakkelijker dat zij zelf aan triatlon doet.»

Veto: *2004 is een Olympisch jaar, maar enkel de kwarttriatlon staat op het programma. Wat betekent dat voor u?*

Beke: «Ik kan daar geen prijzen halen, dus blijf ik thuis. Mijn zwemsnelheid is niet hoog genoeg en in kwarttriatlon mag je, in tegenstelling tot

de lange afstand, tijdens het fietsen *stayeren*. Als je dan een halve minuut verliest bij het zwemmen, ben je gezien. Eigenlijk zijn het gewoon twee verschillende disciplines; er is geen enkele topper die de twee afstanden nog combineert. Ik denk dat Hawaï zeker even mooi is als de Spelen. De triatlonsport is daar immers ontstaan en de wedstrijd kent een zeer rijke traditie, in tegenstelling tot de

(foto: Christophe De Belder)

terugkwam, zei hij: "Amai, die anderen zien er al mannen uit, gij zijt nog een broekventje!" Ik kan in elk van de drie disciplines nog vooruitgang boeken. Mijn zwemtechniek kan zeker verder bijgeschaafd worden. In het fietsen speelt de kracht een grote rol en ook daar heb ik mijn limiet nog niet bereikt. In het lopen heb ik misschien nog de meeste mogelijkheden. Ik was trouwens niet echt tevreden van

Freddy

door Sh3L14C

